

SOCIALNO MREŽENJE V IZOBRAŽEVALNEM OKOLJU: MED INSTRUMENTALNIMI KORISTMI IN OBLIKOVANJEM SKUPNIH POMENOV

AJDA MRZLIKAR,¹ PETRA ZIDAR,² MAJA MEŠKO³

¹ Univerza v Ljubljani, Filozofska fakulteta, Ljubljana, Slovenija

ajdi.mrzlikar@gmail.com

² Simič & partnerji, d. o. o., Ljubljana, Slovenija

petra.zidar@dizi.org

³ Univerza v Mariboru, Fakulteta za organizacijske vede, Kranj, Slovenija

maja.mesko@um.si

Socialno mreženje predstavlja pomembno, vendar pogosto spregledano dimenzijo strokovnih izobraževalnih dogodkov. Namen raziskave je bil preučiti, kako socialne interakcije na strokovnih dogodkih prispevajo k oblikovanju profesionalnih odnosov, občutka pripadnosti, profesionalne identitete in socialnega kapitala med udeleženci. Poseben poudarek je bil namenjen vlogi neformalnih interakcij, organizacijskih praks ter razmerju med fizičnimi in digitalnimi oblikami mreženja. Raziskava temelji na mešanem metodološkem pristopu. Rezultati raziskave nakazujejo, da udeleženske strokovnih dogodkov ne doživljajo zgolj kot prostor prenosa znanja, temveč tudi kot pomembno okolje profesionalne socializacije in oblikovanja strokovne pripadnosti. Socialno mreženje je bilo povezano predvsem z dostopom do informacij, strokovne podpore, občutkom sprejetosti in razvojem profesionalne identitete. Posebej pomembno vlogo so imele neformalne interakcije, v katerih so se pogosto oblikovale bolj trajne in zaupanja vredne profesionalne vezi. Ugotovitve raziskave prispevajo k razumevanju strokovnih izobraževalnih dogodkov kot socialnih okolij, v katerih se poleg formalnega učenja oblikujejo tudi profesionalne skupnosti, občutek pripadnosti in dolgoročne socialne povezave. Raziskava poudarja pomen organizacijskih praks, ki lahko spodbujajo bolj vključujoče in dostopno profesionalno mreženje.

DOI
[https://doi.org/
10.18690/um.fov.6.2026.8](https://doi.org/10.18690/um.fov.6.2026.8)

ISBN
978-961-299-175-3

Ključne besede:
socialno mreženje,
socialni kapital,
profesionalna identiteta,
občutek pripadnosti,
skupni pomeni

DOI
[https://doi.org/
10.18690/um.fov.6.2026.8](https://doi.org/10.18690/um.fov.6.2026.8)

ISBN
978-961-299-175-3

SOCIAL NETWORKING IN EDUCATIONAL SETTINGS: BETWEEN INSTRUMENTAL BENEFITS AND THE CONSTRUCTION OF SHARED MEANINGS

AJDA MRZLIKAR,¹ PETRA ZIDAR,² MAJA MEŠKO³

¹ University of Ljubljana, Faculty of Arts, Ljubljana, Slovenia
ajdi.mrzlikar@gmail.com

² Simič & Partners Group, Ljubljana, Slovenia
petra.zidar@dizi.org

³ University of Maribor, Faculty of Organizational Sciences, Kranj, Slovenia
maja.mesko@um.si

Keywords:

social networking,
social capital,
professional identity,
sense of belonging,
shared meanings

Social networking represents an important yet often overlooked dimension of professional educational events. The aim of this study was to examine how social interactions at professional events contribute to the development of professional relationships, sense of belonging, professional identity, and social capital among participants. Special attention was given to the role of informal interactions, organizational practices, and the relationship between physical and digital forms of networking. The study employed a mixed-methods approach. The findings suggest that participants do not perceive professional events merely as spaces for knowledge transfer, but also as important environments of professional socialization and community building. Networking was primarily associated with access to information, professional support, sense of acceptance, and the development of professional identity. Informal interactions played a significant role in establishing more durable and trust-based professional relationships. The results contribute to a broader understanding of professional educational events as social environments in which professional communities, belonging, and long-term social ties are formed alongside formal learning processes. Furthermore, the study highlights the importance of organizational practices that support more inclusive and accessible forms of professional networking.

University of Maribor Press

1 Uvod

V sodobnem profesionalnem okolju postajajo socialne mreže vse pomembnejši dejavnik strokovnega razvoja, dostopa do informacij in oblikovanja profesionalnih priložnosti. Posamezniki znanja danes ne pridobivajo zgolj v okviru formalnega izobraževanja, temveč tudi skozi interakcije z drugimi člani strokovne skupnosti, izmenjavo izkušenj in sodelovanje v različnih profesionalnih mrežah. Strokovni izobraževalni dogodki pri tem ne predstavljajo zgolj prostora prenosa znanja, temveč tudi pomembna okolja profesionalne socializacije, v katerih se oblikujejo socialne vezi, občutek pripadnosti in profesionalna identiteta.

Udeleženci se takšnih dogodkov ne udeležujejo zgolj zaradi pridobivanja novih informacij in strokovnih kompetenc, temveč tudi zaradi vzpostavljanja profesionalnih stikov, izmenjave izkušenj ter vključevanja v strokovno skupnost. Prav preko teh odnosov nastaja socialni kapital, ki posameznikom omogoča dostop do podpore, informacij, virov in novih priložnosti za sodelovanje. Socialne vezi niso pomembne zgolj zaradi prenosa informacij, temveč tudi zaradi njihove vloge pri vključevanju posameznikov v širše profesionalne in socialne mreže. Poseben pomen imajo neformalne interakcije, ki pogosto potekajo izven formalnega programa dogodka. Spontani pogovori, druženja med odmori in neformalna srečanja omogočajo razvoj zaupanja ter oblikovanje profesionalnih vezi, ki pogosto presegajo okvir posameznega dogodka.

Dostop do profesionalnih mrež pa ni nujno enakomerno porazdeljen, saj lahko obstoječe socialne vezi, stopnja socialnega kapitala, socialna samozavest posameznika in organizacijske prakse vplivajo na možnosti vključevanja v strokovno skupnost. Kot opozarja Bourdieu (1986), socialni kapital ni enakomerno dostopen vsem posameznikom, temveč je pogosto povezan z že obstoječimi socialnimi in simbolnimi viri. To pomeni, da strokovni dogodki lahko delujejo tako kot prostor povezovanja kot tudi prostor reprodukcije obstoječih socialnih razlik.

Kljub vse večjemu pomenu socialnega mreženja ostaja vprašanje njegove vloge na strokovnih izobraževalnih dogodkih razmeroma slabo raziskano, zlasti v slovenskem prostoru. Obstoječe raziskave se pogosto osredotočajo predvsem na instrumentalne koristi mreženja, kot so dostop do informacij, širjenje profesionalnih povezav in karijerne priložnosti, medtem ko so socialne, emocionalne in identitetne dimenzije

teh interakcij redkeje v ospredju. Wenger (1998) pri tem poudarja, da se občutek pripadnosti strokovni skupnosti oblikuje predvsem skozi sodelovanje, participacijo in skupne socialne prakse, ne zgolj skozi formalno članstvo ali izmenjavo znanja. Poleg tega številne raziskave proučujejo predvsem strukturne značilnosti socialnih mrež, redkeje pa se osredotočajo na organizacijske prakse in socialne pogoje, ki lahko vključevanje posameznikov v profesionalne skupnosti bodisi spodbujajo bodisi omejujejo.

Posebej pomembno je zato razumeti, kako udeleženci in organizatorji strokovnih dogodkov doživljajo procese povezovanja, kakšen pomen pripisujejo socialnim interakcijam ter kako mreženje prispeva k oblikovanju profesionalne identitete, občutka pripadnosti in dolgoročnih profesionalnih odnosov. Kot je poudarila intervjuvanka, »nekateri novi udeleženci težje pristopijo, ker imajo občutek, da se drugi med seboj že poznajo«, kar kaže, da socialno mreženje ni zgolj spontani proces povezovanja, temveč tudi socialno in organizacijsko strukturiran pojav.

Namen raziskave je preučiti pomen socialnega mreženja na strokovnih izobraževalnih dogodkih ter njegovo vlogo pri oblikovanju profesionalnih odnosov, občutka pripadnosti, profesionalne identitete in socialnega kapitala. Posebna pozornost je namenjena vlogi neformalnih interakcij, dejavnikom, ki vplivajo na vključevanje posameznikov v profesionalne mreže, ter vlogi organizatorjev pri ustvarjanju spodbudnega in vključujočega okolja za povezovanje udeležencev. Prispevek raziskave je v celostni obravnavi mreženja kot socialnega in izkustvenega procesa, ki presega zgolj instrumentalno razumevanje profesionalnega povezovanja ter poudarja pomen profesionalne socializacije, skupnih pomenov in organizacijskega konteksta.

Raziskava temelji na kombinaciji kvantitativnega in kvalitativnega raziskovalnega pristopa. Kvantitativni del je bil izveden s pomočjo anketnega vprašalnika med udeleženkami strokovnih dogodkov, kvalitativni del pa s polstrukturiranim intervjujem z organizatorko dogodkov. Takšen pristop omogoča celovitejše razumevanje socialnih procesov, ki se oblikujejo znotraj strokovnih skupnosti, in vpogled v izkušnje tako udeležencev kot organizatorjev.

Raziskava je razdeljena na teoretični in empirični del. V teoretičnem delu so predstavljeni koncepti socialnega kapitala, socialnega mreženja, profesionalne identitete in strokovnih skupnosti ter pregled dosedanjih raziskav na obravnavanem področju. Empirični del vključuje predstavitev metodologije, rezultatov raziskave ter njihovo interpretacijo v povezavi s teoretičnimi izhodišči in raziskovalnimi vprašanji.

2 Pregled literature

2.1 Teoretična izhodišča

2.1.1 Socialni kapital kot relacijski vir

Razumevanje mreženja na strokovnih izobraževalnih dogodkih zahteva teoretični okvir, ki presega opis socialnih interakcij in omogoča analizo njihovega pomena ter učinkov. V tem kontekstu se kot osrednji koncept vzpostavlja socialni kapital, ki nastaja v odnosih med posamezniki in temelji na vzajemnosti, zaupanju ter dostopu do virov znotraj mreže (Chen & Li, 2024; Gentry, Martin & Douglas, 2025). Socialni kapital tako predstavlja relacijski vir, ki posameznikom omogoča mobilizacijo informacij, podpore in priložnosti skozi socialne odnose. Prav tako pa raziskave tudi kažejo, da socialni kapital v izobraževalnih okoljih vključuje različne dimenzije, kot so socialna podpora, dostop do informacij in občutek pripadnosti skupnosti (Badiglio & Seta, 2026).

Sodobne raziskave poudarjajo, da socialni kapital ni statična lastnost, temveč proces, ki se razvija skozi ponavljajoče se interakcije in skupne aktivnosti (Fredricks & Simpkins, 2024). Posebno pomembna je razlika med tesnimi vezmi (angl. "*bonding*") in premostitvenimi vezmi (angl. "*bridging*"), saj slednje omogočajo dostop do novih informacij in širših profesionalnih krogov (Chen & Li, 2024). V kontekstu strokovnih dogodkov so prav premostitvene vezi pogosto ključne, ker povezujejo posameznike iz različnih organizacij in strokovnih okolij. Empirične raziskave kažejo, da takšne vezi pomembno vplivajo na profesionalni razvoj in širjenje kariernih priložnosti (Grimme, Wittner & Kauffeld, 2026).

Poleg instrumentalnih koristi pa socialni kapital vključuje tudi simbolne in identitetne dimenzije, kot so občutek pripadnosti, skupne norme in skupni interpretativni okvirji, ki se oblikujejo skozi ponavljajoče se interakcije med člani

skupnosti. V izobraževalnih okoljih lahko socialni kapital tako deluje kot mehanizem socializacije, ki posameznike vključuje v določene profesionalne in akademske kulture (Badiglio & Seta, 2026). Poleg sodobnih pristopov pa raziskave poudarjajo tudi širšo družbeno vrednost socialnega kapitala, saj lahko prispeva k ustvarjanju skupne vrednosti in povezuje individualne koristi z družbenimi učinki (Lemańczyk, Garczarek-Bąk & Szymkowiak, 2026).

Čeprav literatura socialni kapital pogosto obravnava kot pozitiven vir, ki posameznikom omogoča dostop do informacij, podpore in priložnosti, pa sodobne raziskave opozarjajo tudi na njegovo ambivalentno naravo. Socialni kapital namreč ni enakomerno porazdeljen med posamezniki, temveč je pogosto pogojen z obstoječimi družbenimi strukturami, kot so socialno-ekonomski status, kulturni kapital in institucionalna umeščenost posameznika. Na ambivalentno vrednost socialnega kapitala opozarja tudi Zrim Martinjak (2024), ki poudarja, da socialni kapital lahko deluje tako povezovalno kot izključevalno, odvisno od širšega družbenega in pedagoškega konteksta.

Socialni kapital lahko v tem kontekstu natančneje opredelimo kot skupek dejanskih ali potencialnih virov, ki so posamezniku dostopni preko njegove vključenosti v socialne mreže. Ključno pri tem ni zgolj število socialnih stikov, temveč njihova kakovost, raznolikost in možnost aktivne mobilizacije teh virov v konkretnih situacijah. Iz navedenega izhaja, da socialni kapital ni zgolj rezultat interakcij, temveč strukturiran proces, ki vpliva na dostop do informacij, podpore in priložnosti. Zato ga ni mogoče razumeti brez upoštevanja struktur socialnih odnosov, znotraj katerih se oblikuje. Za razumevanje mreženja na izobraževalnih dogodkih je tako ključno analizirati tako strukturo kot kakovost socialnih vezi.

Posamezniki v izobraževalna okolja torej ne vstopajo kot “prazni akterji”, temveč že z določeno stopnjo dostopa do socialnih mrež, kar lahko vpliva na njihovo sposobnost vključevanja v nove socialne kontekste. Posledično mreženje na strokovnih dogodkih ne predstavlja nujno enakih priložnosti za vse udeležence, temveč lahko reproducira obstoječe neenakosti. Posamezniki z že razvitimi mrežami in višjim socialnim kapitalom imajo večjo verjetnost za vzpostavljanje novih, strateško pomembnih povezav, medtem ko se lahko drugi soočajo z omejitvami pri vključevanju.

V tem kontekstu se postavlja pomembno vprašanje: *ali izobraževalni dogodki delujejo kot prostor širjenja socialnega kapitala ali pa kot prostor njegove reprodukcije?* To vprašanje je ključno za razumevanje vloge mreženja v sodobnih izobraževalnih praksah in predstavlja pomembno izhodišče za nadaljnje raziskovanje.

2.1.2 Socialne mreže v izobraževalnem kontekstu

Koncept socialnih mrež dopolnjuje razumevanje socialnega kapitala z analizo strukture odnosov, pri katerih se ugotavlja, kdo je povezan s kom, s kakšno intenzivnostjo in v kakšnem časovnem okviru. Raziskave v izobraževalnem okolju kažejo, da konfiguracija mreže vpliva na občutek pripadnosti, akademsko uspešnost in profesionalno integracijo (Carlhed Ydhag & Osman, 2025; Blumenschein & Hannisdal, 2024).

Socialne mreže v izobraževalnih okoljih niso zgolj komunikacijski kanali, temveč tudi prostori, kjer se oblikujejo skupni načini razumevanja znanja in strokovnih praks. Interakcije med udeleženci lahko vplivajo na to, kako posamezniki interpretirajo akademske ali profesionalne probleme in kako razvijajo skupne interpretativne okvire znotraj strokovne skupnosti.

Posebej pomemben je prehod iz izobraževanja v delovno okolje, kjer mreže delujejo kot most med formalnim učenjem in profesionalno prakso. Študije kažejo, da mreženje pomembno vpliva na dostop do zaposlitvenih informacij in mentorstva (De Weerd et al., 2024).

Strokovni izobraževalni dogodki lahko tako delujejo kot pospeševalci socialnih povezav, saj združujejo posameznike z različnimi ozadji in strokovnimi interesi. Kadar dogodek spodbuja heterogene interakcije, se povečuje potencial za razvoj »bridging« socialnega kapitala, ki je povezan z inovativnostjo in dolgoročnim profesionalnim razvojem (Grimme, Wittner & Kauffeld, 2026).

2.1.3 Mreženje, karierni razvoj in profesionalna identiteta

Instrumentalna dimenzija mreženja je tesno povezana s kariernim razvojem, saj mreženje posameznikom omogoča dostop do informacij, priporočil, strokovnih povezav in priložnosti za nadaljnji profesionalni razvoj (Faizan, 2025). Empirične raziskave potrjujejo, da posamezniki z bolj razvejanimi mrežami dosegajo večje

karierne koristi in lažje napredujejo znotraj organizacij (Grimme, Wittner & Kauffeld, 2026).

Profesionalne mreže omogočajo izmenjavo virov, mentorstvo in podporo ter s tem prispevajo k trajnejši povezanosti znotraj stroke (Spann et al., 2025). Socialni kapital v izobraževalnih okoljih tako prispeva tudi k občutku pripadnosti in subjektivnemu blagostanju posameznikov (Núñez-Naranjo et al., 2024). Mreženje pa ni zgolj orodje za doseganje zunanjih ciljev, pomembno vpliva tudi na oblikovanje profesionalne identitete, občutek pripadnosti strokovni skupnosti in razvoj podpornih odnosov med člani mreže (Spann et al., 2025; Hernández-Soto et al., 2025; Badiglio & Seta, 2026).

Proces mreženja tako ne vpliva le na karierne priložnosti, temveč tudi na način, kako posamezniki razumejo svojo profesionalno vlogo. Skozi interakcije z drugimi člani mreže se oblikujejo skupne norme, vrednote in pričakovanja, ki prispevajo k razvoju profesionalne identitete ter občutka pripadnosti določeni strokovni skupnosti. Takšno razumevanje socialnih mrež predstavlja pomembno izhodišče za razumevanje mreženja kot aktivnega procesa vzpostavljanja in vzdrževanja profesionalnih odnosov. Mreženje tako ni zgolj spontani socialni proces, temveč tudi zavestna strategija vzpostavljanja odnosov z določenim ciljem, ki posameznika umešča v širši strokovni kontekst. Kljub temu pa nekateri avtorji opozarjajo, da lahko pretirana instrumentalizacija mreženja vodi v površinske in utilitarne odnose, kjer je poudarek predvsem na pridobivanju koristi, ne pa na vzpostavljanju zaupanja in dolgoročnih povezav. Takšni odnosi lahko zmanjšujejo kakovost socialnega kapitala in omejujejo razvoj globljih profesionalnih skupnosti.

V tem kontekstu postane pomembno tudi vprašanje organizacijskih pogojev, saj raziskave kažejo, da dejavniki, kot so organizacijska kultura, klima in sodelovalno okolje, pomembno vplivajo na učinkovitost socialnih interakcij (Paredes-Saavedra et al., 2024). Izobraževalni dogodek tako postane prostor socializacije v poklicno skupnost, kjer posameznik ne pridobiva le znanja, temveč tudi socialno potrditev in simbolno integracijo v stroko (Roberts et al., 2024; Mu et al., 2025).

2.1.4 Socialne mreže kot prostor oblikovanja skupnih pomenov

Socialne vezi v strokovnih in akademskih okoljih ne služijo zgolj prenosu informacij, temveč tudi oblikovanju skupnih interpretacij strokovnih problemov. Pri tem izraz »skupni pomeni« označuje proces, v katerem udeleženci skozi interakcijo oblikujejo deljeno razumevanje idej, problemov ali strokovnih praks. Interakcije v strokovnih mrežah tako prispevajo k razvoju kolektivnih pomenov, ki vplivajo na to, kako posamezniki razumejo svoje delo in vlogo v strokovni skupnosti (Hernández-Soto et al., 2025). Zato je za razumevanje mreženja pomembno upoštevati tako njegovo strukturno kot simbolno dimenzijo.

Socialni kapital torej ni zgolj mreža odnosov, temveč vključuje tudi skupni vrednostni okvir, ki omogoča sodelovanje med člani skupnosti. Pogosto se uresničuje skozi procese ustvarjanja skupne vrednosti, kjer posamezniki preko interakcij oblikujejo skupne cilje, interpretacije in norme sodelovanja (Lemańczyk et al., 2026). Socialne interakcije v strokovnih mrežah lahko prispevajo tudi k oblikovanju skupnih vrednot in skupnega razumevanja strokovnih ciljev znotraj organizacij ali profesionalnih skupnosti (Meynhardt et al., 2024).

Takšne interakcije lahko prispevajo k oblikovanju skupnih načinov razumevanja strokovnih problemov, raziskovalnih vprašanj in profesionalnih praks. V tem smislu socialne mreže ne omogočajo zgolj izmenjave informacij, temveč tudi razvoj skupnih pomenov, zaupanja in sodelovalnih odnosov znotraj strokovnih skupnosti (Hernández-Soto et al., 2025; Mu et al., 2025). V kontekstu strokovnih izobraževalnih dogodkov to pomeni, da mreženje ne deluje zgolj kot sredstvo za vzpostavljanje novih stikov, temveč tudi kot proces, v katerem udeleženci skupaj oblikujejo interpretacije strokovnih vprašanj, skupne vrednote in profesionalne norme.

Čeprav je mreženje v literaturi pogosto obravnavano kot strateško in instrumentalno usmerjeno vedenje, pa takšna perspektiva ne zajame celotne kompleksnosti izkušnje posameznika. Mreženje namreč ni zgolj racionalna aktivnost, usmerjena v pridobivanje koristi, temveč tudi socialni in emocionalni proces, ki vključuje občutke negotovosti, pripadnosti, samozavesti ali celo izključenosti.

Za nekatere udeležence strokovnih dogodkov je mreženje priložnost za vzpostavljanje novih odnosov in občutek vključenosti v strokovno skupnost, medtem ko ga drugi lahko doživljajo kot obremenjujoče ali celo stresno situacijo. Še posebej za posameznike, ki nimajo razvitega socialnega kapitala ali izkušenj z mreženjem, lahko takšne situacije predstavljajo izziv, ki vpliva na njihovo aktivno participacijo.

Neformalni prostori interakcije, kot so odmori, druženja ali spontani pogovori, imajo pri tem posebno vlogo, saj pogosto omogočajo bolj sproščeno vzpostavljanje stikov. Prav v teh kontekstih se lahko oblikujejo bolj avtentične povezave, ki presegajo formalne okvire dogodka.

To odpira pomembno raziskovalno vprašanje: *kako udeleženci dejansko doživljajo mreženje in kakšen pomen pripisujejo tem interakcijam?* Razumevanje teh subjektivnih dimenzij je ključno za celostno analizo socialnih mrež v izobraževalnem okolju.

2.1.5 Digitalno mreženje in sodobne oblike povezovanja

Sodobni profesionalni dogodki vse pogosteje vključujejo digitalne ali hibridne oblike mreženja. Digitalne oblike mreženja vključujejo uporabo spletnih platform, družbenih omrežij, virtualnih konferenc ali specializiranih aplikacij za povezovanje udeležencev, medtem ko hibridne oblike združujejo fizično srečanje z digitalnimi orodji za komunikacijo in nadaljnje povezovanje. Raziskave kažejo, da lahko digitalna orodja razširijo dostop do mrež, vendar hkrati reproducirajo obstoječe neenakosti, povezane z digitalno pismenostjo in socialnim kapitalom (Wang et al., 2026).

Eksperimentalne študije s področja virtualnega profesionalnega mreženja kažejo, da prostorska zasnova in tehnološki pogoji vplivajo na intenzivnost in kakovost interakcij (Chang et al., 2024). To odpira vprašanje, kako lahko organizatorji dogodkov načrtujejo tako fizično kot digitalno okolje, da spodbuja kakovostne povezave.

Digitalne platforme lahko tako širijo možnosti za povezovanje, hkrati pa spreminjajo način oblikovanja socialnega kapitala, saj interakcije pogosto potekajo brez neposrednega osebnega stika, kar privede do naslednjega vprašanja: *ali digitalno*

mreženje omogoča enako kakovostno oblikovanje zaupanja, skupnih pomenov in profesionalnih vezi kot fizična srečanja?

Čeprav digitalne platforme širijo možnosti za povezovanje in omogočajo vzpostavljane stikov ne glede na geografske omejitve, pa njihova uporaba odpira tudi nova vprašanja glede kakovosti socialnih odnosov. Virtualne interakcije pogosto temeljijo na hitrih, površinskih stikih, ki ne omogočajo nujno razvoja zaupanja in globljih socialnih vezi v enaki meri kot neposredne interakcije.

Poleg tega digitalno mreženje zahteva določene kompetence, kot so digitalna pismenost, sposobnost samoprezentacije in razumevanje neformalnih pravil komunikacije na platformah. Posamezniki, ki teh kompetenc nimajo, so lahko v slabšem položaju, kar pomeni, da digitalne oblike mreženja ne odpravljajo nujno neenakosti, temveč jih lahko celo poglobljajo.

V tem smislu se digitalno mreženje ne kaže kot nevtralno orodje, temveč kot socialno strukturiran prostor, v katerem se reproducirajo razlike v dostopu do virov in priložnosti. To odpira vprašanje, kako udeleženci izobraževalnih dogodkov kombinirajo digitalne in fizične oblike mreženja ter kakšen pomen pripisujejo posameznim oblikam interakcije.

2.1.6 Neenakost in dostop do mrež

Empirične študije kažejo, da je socialni kapital pogosto povezan tudi z družbenimi neenakostmi. Pomemben del sodobnih razprav o socialnih mrežah se zato osredotoča na vprašanje neenakega dostopa do mrež, ki lahko prispeva k reprodukciji socialne izključenosti. Contreras in sodelavci (2025) ugotavljajo, da se dostop do socialnih mrež razlikuje glede na družbene in demografske značilnosti, kar lahko vpliva na izobraževalne in profesionalne priložnosti posameznikov. Teoretični modeli formiranja mrež opozarjajo, da homofilija, težnja posameznikov, da se povezujejo z drugimi, ki so jim podobni po socialnih, kulturnih ali profesionalnih značilnostih, in strukturne omejitve vplivajo na dostop do priložnosti ter lahko vodijo v reprodukcijo neenakosti (Dwork et al., 2024).

Tudi empirične raziskave na presečišču socialnega kapitala in digitalne pismenosti kažejo, da dostop do mrež ni enakomerno porazdeljen (Wang et al., 2026). To pomeni, da organizacija strokovnega dogodka ni zgolj logistično vprašanje, temveč tudi vprašanje socialne vključenosti in oblikovanja pogojev za enakopravno sodelovanje.

Z vidika organizacije izobraževalnih dogodkov to pomeni, da mreženje ni zgolj spontani proces, temveč tudi institucionalno pogojen pojav, ki je lahko oblikovan tako, da spodbuja ali omejuje enakopravno vključevanje različnih udeležencev v socialne mreže.

2.2 Empirični dokazi

Medtem ko teoretična literatura osvetljuje temeljne koncepte in mehanizme socialnega kapitala in mreženja, empirične raziskave omogočajo vpogled v to, kako se ti procesi dejansko udejanjajo v praksi. Empirična literatura v zadnjih letih ponuja številne vpogled v dinamiko socialnih mrež, njihov pomen in učinke, ki jih socialne interakcije ustvarjajo tako v izobraževalnih okoljih kot pri prehodu v profesionalno življenje. Analiza socialnih mrež se pogosto opira na metodološke pristope socialne mrežne analize (ang. "*social network analysis*", SNA), ki omogočajo sistematično preučevanje odnosov med posamezniki in strukture teh odnosov (Finnigan, Luengo-Aravena & Garrison, 2018). Raziskave kažejo, da mreženje ne deluje zgolj kot socialna dejavnost, temveč kot mehanizem, ki vpliva na dostop do informacij, oblikovanje profesionalnih identitet in razvoj socialnega kapitala. Analiza teh empiričnih dokazov omogoča boljše razumevanje delovanja socialnih mrež v praksi.

Empirične raziskave kažejo, da mreženje na strokovnih dogodkih ni enoznačen ali avtomatičen proces, temveč je močno odvisen od konteksta in načina organizacije dogodka. Struktura programa, velikost skupine, prisotnost facilitacije ter oblikovanje neformalnih prostorov za interakcijo pomembno vplivajo na to, ali in kako se socialne vezi vzpostavljajo.

Pomembno vlogo imajo tudi individualne značilnosti udeležencev, kot so socialne kompetence, samozavest, predhodne izkušnje in obstoječi socialni kapital. Posamezniki z bolj razvitimi mrežami pogosto lažje vstopajo v interakcije in iz njih

pridobijo več koristi, kar potrjuje tezo o reprodukciji neenakosti znotraj socialnih mrež.

Hkrati pa raziskave poudarjajo, da lahko ustrezno oblikovani izobraževalni dogodki te razlike zmanjšujejo, če vključujejo strukturirane aktivnosti, ki spodbujajo sodelovanje, enakopravno vključevanje in izmenjavo izkušenj med udeleženci.

2.2.1 Socialne mreže in prehodi med življenjskimi fazami

Raziskava, ki preučuje socialne mreže študentov v procesu prehoda iz akademskega v profesionalno življenje, kaže, da ima struktura osebnih mrež neposreden učinek na uspešnost prehoda v delovno okolje. Avtorja Carlhed Ydhag in Osman (2025) ugotavljata, da so posamezniki z razvejanim mrežnim vzorcem in stabilnimi povezavami z vrstniki bolj uspešni pri iskanju zaposlitve in pridobivanju informacij o delovnih priložnostih. Ti rezultati kažejo, da socialne mreže v izobraževalnem okolju ne funkcionirajo zgolj kot mehanizem socializacije, temveč kot instrument, ki dejansko olajša prestop na trg dela.

Hkrati Spann in sodelavci (2025) poudarjajo, da ohranjanje in aktivno upravljanje profesionalnih socialnih mrež po zaključku formalnega študija pozitivno vpliva na dolgoročni karierni razvoj. Udeleženci, ki so poročali o aktivnejšem mreženju, so imeli dostop do več mentorstev, raziskovalnih priložnosti in strokovnih projektov, kar kaže, da mreže delujejo kot dolgoročni vir socialnega kapitala, ki se aktivira tudi izven začetnega izobraževalnega dogodka.

Ti empirični rezultati potrjujejo, da socialne mreže v izobraževalnem okolju ne vplivajo zgolj na kratkoročne interakcije med udeleženci, temveč imajo lahko dolgoročne učinke na profesionalne poti posameznikov.

2.2.2 Socialne mreže v formalnih in neformalnih učnih okoljih

Socialne mreže v izobraževalnih okoljih ne vplivajo zgolj na pretok informacij, temveč tudi na način, kako posamezniki interpretirajo znanje in strokovne prakse. Interakcije znotraj mrež lahko prispevajo k oblikovanju skupnih interpretativnih okvirov, ki vplivajo na razumevanje strokovnih problemov ter na razvoj profesionalnih norm in vrednot.

Empirične raziskave, ki uporabljajo SNA, kažejo, da socialne strukture v izobraževalnih okoljih predstavljajo kompleksen sistem vezi, ki nastajajo skozi kombinacijo formalnih in neformalnih interakcij. Formalne interakcije vključujejo organizirane aktivnosti, kot so seminarji, predavanja ali skupinski projekti, medtem ko neformalne interakcije nastajajo v bolj spontanah situacijah, kot so odmori, druženja ali neformalni pogovori med udeleženci. SNA omogoča vizualizacijo teh odnosov in identifikacijo ključnih akterjev, ki delujejo kot povezovalni “mostovi” med različnimi skupinami udeležencev. Takšni posamezniki lahko pomembno vplivajo na širjenje informacij in na povezovanje sicer ločenih socialnih krogov.

Raziskave (npr. Blumenschein & Hannisdal, 2024) kažejo, da formalna izobraževalna srečanja pogosto strukturirano povezujejo posameznike na podlagi podobnih interesov ali strokovnih področij. Vendar pa se neformalne interakcije pogosto izkažejo kot ključne za izmenjavo informacij, ki niso neposredno vezane na formalni učni program. Prav v teh neformalnih interakcijah lahko nastajajo nove ideje, interpretacije in sodelovanja, ki presegajo okvir formalnega izobraževanja. To nakazuje, da izobraževalni dogodki ne delujejo zgolj kot prostor prenosa znanja, temveč tudi kot socialni kontekst, v katerem se oblikujejo skupni pomeni, profesionalne interpretacije in vrednote znotraj določenih strokovnih skupnosti.

2.2.3 Profesionalne mreže in rezultati mreženja

Empirični dokazi o rezultatih profesionalnega mreženja se pojavljajo tudi v kontekstu strokovnih dogodkov. Spann et al. (2025) ugotavljajo, da posamezniki, ki aktivno sodelujejo v neformalnih interakcijah med dogodki, poročajo o višji stopnji kariernega zadovoljstva, večji verjetnosti za medsebojna priporočila ter večji pripravljenosti za sodelovanje v strokovnih projektih. Podobno Chen in Li (2024) poudarjata, da mreženje pomembno prispeva k oblikovanju socialnega kapitala, saj posameznikom omogoča dostop do različnih vrst virov, kot so nasveti, izmenjava izkušenj ter informacije in profesionalne priložnosti.

Ti empirični rezultati kažejo, da mreženje v profesionalnih okoljih ni zgolj dodatna socialna dejavnost, temveč lahko predstavlja pomemben mehanizem profesionalnega razvoja.

2.2.4 Mreženje kot vir socialne podpore

Empirične raziskave (Chen & Li, 2024; Mu, Soong & Zhou, 2025; Grimme, Wittner & Kauffeld, 2026) kažejo, da imajo socialne mreže poleg instrumentalnih koristi tudi pomembno socialno in psihološko funkcijo. Študije (Hernández-Soto et al., 2025; Spann et al., 2025), ki preučujejo socialno podporo v profesionalnih izobraževalnih okoljih, ugotavljajo, da udeleženci dogodkov, ki razvijejo občutek pripadnosti in podporne odnose z drugimi udeleženci, pogosto poročajo o višjem psihološkem zadovoljstvu ter večji motivaciji za nadaljnje profesionalno izobraževanje. Ob tem raziskave poudarjajo tudi pomen psihološke varnosti in etičnega okolja, ki omogočata odprto komunikacijo in sodelovanje znotraj mrež (Qasim & Laghari, 2025).

Takšne mreže lahko prispevajo tudi k oblikovanju profesionalne identitete, saj posamezniki skozi interakcije z drugimi razvijajo občutek pripadnosti določeni strokovni skupnosti. Čeprav so te vezi pogosto neformalne, lahko pomembno vplivajo na način, kako posamezniki doživljajo strokovne dogodke in interpretirajo svojo vlogo znotraj profesionalnega okolja.

2.2.5 Digitalne in sodobne oblike mreženja

Z razvojem digitalnih tehnologij se profesionalno mreženje vse pogostejše seli tudi v virtualna okolja. Empirične raziskave, ki preučujejo digitalne oblike profesionalnih interakcij (npr. Chang, Gao & Peng, 2024), kažejo, da nove tehnologije omogočajo širjenje socialnih mrež tudi med posamezniki, ki bi bili sicer ločeni zaradi geografske razdalje ali institucionalnih omejitev.

Digitalna orodja lahko tako povečajo dostop do profesionalnih mrež in olajšajo vzpostavljane novih povezav. Kljub temu raziskave (Wang et al., 2026; Carlhed Ydhag & Osman, 2025) opozarjajo, da virtualne interakcije pogosto ne morejo v celoti nadomestiti neposrednih socialnih stikov, ki nastajajo v fizičnih izobraževalnih okoljih. Zaradi tega je pomembno raziskovati, kako se digitalne in fizične oblike mreženja medsebojno dopolnjujejo.

2.2.6 Sinteza ugotovitev

Pregled empirične literature kaže, da socialne mreže v izobraževalnih okoljih opravljajo več funkcij. Poleg omogočanja dostopa do informacij in kariernih priložnosti prispevajo tudi k oblikovanju profesionalnih identitet, občutka pripadnosti ter skupnih interpretacij strokovnega znanja. Izobraževalni dogodki se tako kažejo kot pomembni socialni prostori, kjer se poleg prenosa znanja oblikujejo tudi socialne strukture in simbolni pomeni znotraj strokovnih skupnosti.

Na podlagi predstavljenih teoretičnih izhodišč in empiričnih dokazov lahko ugotovimo, da socialno mreženje na strokovnih izobraževalnih dogodkih ni zgolj spremljevalna dejavnost, temveč predstavlja enega ključnih mehanizmov oblikovanja socialnega kapitala, profesionalne identitete in dostopa do nadaljnjih priložnosti. Poleg individualnih koristi pa mreženje prispeva tudi k širšemu ustvarjanju družbene vrednosti, saj povezuje posameznike v skupnosti, ki lahko ustvarjajo javno dobro (Meynhardt, Hermann & Bardeli, 2024). Čeprav se organizatorji osredotočajo predvsem na vsebinski vidik programa, se prav v socialnih interakcijah pogosto odvijajo ključni procesi učenja, refleksije in profesionalnega razvoja. To kaže, da bi morali izobraževalne dogodke razumeti kot celostna socialna okolja, kjer sta formalno in neformalno učenje neločljivo povezana.

Raziskave kažejo, da so koristi mreženja večplastne: vključujejo instrumentalne učinke (dostop do informacij, zaposlitev, mentorstvo, projekti) ter neinstrumentalne učinke (občutek pripadnosti, podpora, profesionalna samozavest). Posebej pomembno je spoznanje, da se pomembne vezi pogosto oblikujejo v neformalnih kontekstih dogodka, med odmori, pri skupinskem delu ali ob spontanah interakcijah. To potrjuje tudi empirična literatura, ki poudarja, da neformalni socialni prostori pogosto omogočajo vzpostavljanje profesionalnih povezav in izmenjavo informacij, ki presegajo formalni učni program dogodka.

Hkrati literatura opozarja tudi na problem neenakega dostopa do mrež. Posamezniki, ki že vstopajo v izobraževalni prostor z višjo ravno socialnega kapitala, imajo pogosto večjo verjetnost za vzpostavljanje strateških povezav. To pomeni, da mreženje lahko reproducira obstoječe neenakosti, če ni zasnovano inkluzivno. Slednja ugotovitev kaže, da socialne mreže niso zgolj rezultat individualnih prizadevanj posameznikov, temveč so tesno povezane tudi s strukturnimi pogoji in

družbenimi neenakostmi, ki vplivajo na dostop do socialnega kapitala. V kontekstu izobraževanja je zato ključno razmišljati o inkluzivnosti mreženja, saj raziskave opozarjajo na pomen pravičnega dostopa do izobraževalnih priložnosti in socialnih virov (Jeznik & Kristl, 2025). Ta predpostavka pa nas pripelje do naslednjega pomembnega vprašanja: *kako oblikovati strokovne dogodke, ki omogočajo mreženje tudi tistim, ki še nimajo razvite profesionalne mreže?*

Razumevanje teh procesov je pomembno tudi z vidika oblikovanja izobraževalnih praks, saj lahko način organizacije dogodkov vpliva na to, ali mreženje spodbuja širjenje socialnega kapitala ali pa prispeva k reprodukciji obstoječih socialnih razlik. Pregled literature tako kaže, da je mreženje proces, ki presega individualno pobudo in je močno odvisen od strukture okolja. Izobraževalni dogodki lahko delujejo kot platforme za ustvarjanje novih vezi, vendar le, če je njihova organizacija usmerjena tudi v socialno dinamiko, ne zgolj v vsebinski prenos znanja.

Na tej podlagi se kot pomembno problemsko izhodišče odpira vprašanje, kako lahko izobraževalni dogodki zavestno ustvarjajo pogoje za nastajanje novih socialnih povezav in prispevajo k oblikovanju vključujočih profesionalnih skupnosti.

2.3 Omejitve obstoječih raziskav in raziskovalna vrzel

Kljub obsežni literaturi o socialnih mrežah ostajajo nekateri vidiki mreženja v izobraževalnih okoljih manj raziskani. Velik del raziskav temelji na kvantitativnih metodah SNA, ki se osredotočajo predvsem na strukturo vezi, manj pa na subjektivno izkušnjo udeležencev. Posledično so emocionalni, identitetni in interpretativni vidiki mreženja pogosto manj izpostavljeni.

Dodatna omejitev je kontekstualna, saj številne raziskave izhajajo iz anglosaksonskega prostora ali raziskovalnih univerz, kar lahko omejuje prenosljivost ugotovitev v druge kulturne in institucionalne kontekste. V slovenskem prostoru je raziskav o mreženju na strokovnih izobraževalnih dogodkih razmeroma malo, kar dodatno utemeljuje relevantnost obravnavane raziskave.

Naša raziskava zato združuje kvantitativni in kvalitativni pristop ter se osredotoča na razumevanje socialnega mreženja tako z vidika zaznanih učinkov kot tudi

subjektivnih pomenov, ki jih udeleženci in organizatorji pripisujejo socialnim interakcijam.

3 Pregled stanja v podjetju SIMIČ & PARTNERJI, d. o. o.

Na podlagi predstavljenih teoretičnih izhodišč je v nadaljevanju oblikovana empirična raziskava, katere namen je preučiti, kako udeleženci strokovnih izobraževalnih dogodkov doživljajo socialno mreženje ter kakšne pomene in koristi mu pripisujejo. Raziskava povezuje sociološki in pedagoški vidik proučevanja mreženja ter izhaja iz predpostavke, da so izobraževalni dogodki hkrati tudi pomembna socialna okolja, ki lahko s premišljeno organizacijsko zasnovno prispevajo k dostopnejšemu in dolgoročnejšemu oblikovanju socialnih mrež.

3.1 Načrt raziskave

3.1.1 Opredelitev raziskovalnega problema

V sodobnih izobraževalnih okoljih strokovni dogodki ne predstavljajo več zgolj prostora prenosa znanja, temveč vse bolj delujejo kot kompleksna socialna okolja, v katerih se prepletajo procesi učenja, socializacije in vzpostavljanja profesionalnih odnosov. V tem kontekstu socialno mreženje postaja pomembna dimenzija izobraževalne izkušnje, saj omogoča oblikovanje socialnega kapitala, dostop do informacij in razvoj profesionalne identitete.

Čeprav obstoječa literatura jasno izpostavlja pomen socialnih mrež in njihovega vpliva na posameznikov karierni razvoj, prehod na trg dela ter občutek pripadnosti, ostajajo nekateri vidiki tega pojava manj raziskani. Še posebej je opazna vrzel v razumevanju subjektivnih izkušenj posameznikov, saj se številne raziskave osredotočajo predvsem na strukturne značilnosti mrež ali na merljive učinke mreženja (npr. število stikov, dostop do priložnosti), manj pa na to, kako udeleženci sami doživljajo te procese.

Poleg tega se mreženje pogosto obravnava kot individualna kompetenca ali strategija, pri čemer se zanemarija vpliv širšega socialnega in organizacijskega konteksta. Izobraževalni dogodki niso nevtralna okolja, temveč strukturirani prostori, v katerih so možnosti za interakcijo, vključevanje in vzpostavljanje odnosov

pogojene z organizacijo dogodka, socialnimi normami ter obstoječimi razlikami v socialnem kapitalu med udeleženci.

V okviru naše raziskave, ki povezuje akademsko okolje z delovnim sektorjem, je razumevanje teh procesov še posebej relevantno. Strokovni izobraževalni dogodki, organizirani v tem okviru, predstavljajo specifično okolje, kjer se srečujejo slušatelji, strokovnjaki in predstavniki organizacij, kar ustvarja pogoje za vzpostavljanje novih socialnih povezav ter oblikovanje profesionalnih mrež. Vendar pa ostaja odprto vprašanje: *v kolikšni meri udeleženci te priložnosti dejansko izkoristijo in kako jih doživljajo?*

Na podlagi navedenega se kot osrednji raziskovalni problem postavlja vprašanje, kako socialno mreženje na strokovnih izobraževalnih dogodkih deluje kot družbeni in izkustveni proces ter kakšne učinke ima na udeležence. Poseben poudarek je namenjen razumevanju razmerja med instrumentalnimi koristmi mreženja (npr. karijerne priložnosti, dostop do informacij) in neinstrumentalnimi dimenzijami (npr. občutek pripadnosti, socialna podpora, oblikovanje skupnih pomenov).

Raziskava tako izhaja iz potrebe po celostnem razumevanju mreženja na tovrstnih dogodkih, ki presega zgolj merjenje socialnih vezi, pri čemer je poseben poudarek namenjen tudi kontekstualnemu osmišljanju zbranih empiričnih uvidov ter analizi subjektivnih izkušenj in interpretacij posameznikov. S tem se umešča na presečišče socioloških in pedagoških pristopov k proučevanju izobraževalnih okolij.

3.1.2 Raziskovalna vprašanja

Glede na opredeljen raziskovalni problem je cilj raziskave preučiti in razumeti vlogo socialnega mreženja v kontekstu strokovnih izobraževalnih dogodkov. Zanima nas, kako udeleženci doživljajo in ovrednotijo posamezne vidike tega procesa ter kako sami subjektivno ocenjujejo dogodke, ki so se jih udeležili.

Osrednje raziskovalno vprašanje (RV1) se glasi: *Kako udeleženci in organizatorji strokovnih izobraževalnih dogodkov doživljajo socialno mreženje na obiskanem dogodku?*

Za celostno obravnavo raziskovalnega problema smo oblikovali naslednja podvprašanja:

RV2: Kakšne koristi udeleženci in organizatorji pripisujejo socialnemu mreženju na izobraževalnih dogodkih?

RV3: Kako so socialne interakcije na obiskanem dogodku vplivale na občutek pripadnosti strokovni skupnosti?

RV4: Na kakšen način mreženje prispeva k oblikovanju profesionalne identitete posameznikov?

RV5: Katere ovire ali omejitve so udeleženci zaznali pri vključevanju v socialne mreže in od kod pogosto izvirajo?

RV6: Kakšno vlogo imajo za udeležence in organizatorje neformalne interakcije pri vzpostavljanju in ohranjanju socialnih vezi?

RV7: Kako udeleženci razumejo pomen digitalnih in fizičnih oblik mreženja?

Raziskovalna vprašanja so zasnovana tako, da omogočajo analizo tako instrumentalnih kot neinstrumentalnih dimenzij mreženja in hkrati odpirajo prostor za razumevanje širšega organizacijskega konteksta, v katerem se ti procesi odvijajo.

3.1.3 Opis okolja raziskave

Raziskava je bila izvedena v okviru strokovnega izobraževalnega dogodka, ki ga je organiziral Davčno izobraževalni inštitut (DIZI), ki deluje v okviru Skupine Simič & partnerji, d. o. o. Dogodek povezuje udeležence z različnimi deležniki iz delovnega okolja. Takšni dogodki predstavljajo specifičen tip izobraževalnega prostora, saj združujejo formalne učne aktivnosti z neformalnimi oblikami socialne interakcije.

Udeleženci dogodka vključujejo različne skupine, med drugim slušatelje, predstavnike organizacij, strokovnjake iz prakse in organizatorje dogodka. Ta heterogenost ustvarja pogoje za vzpostavljanje raznolikih socialnih povezav, ki lahko presegajo okvir posamezne institucije ali discipline.

Posebnost tega okolja pa je predvsem v tem, da združuje elemente izobraževanja in profesionalnega mreženja, kar pomeni, da udeleženci ne pridobivajo zgolj znanja, temveč tudi vstopajo v procese socializacije v strokovno skupnost. Hkrati pa takšno okolje odpira vprašanja o dostopu do mrež, enakosti možnosti za vključevanje in vlogi organizacije dogodka pri spodbujanju ali omejevanju socialnih interakcij.

Raziskovalno okolje je zato posebej primerno za analizo socialnega mreženja, saj omogoča vpogled v formalne in neformalne dimenzije oblikovanja okolij, ki spodbujajo socialno interakcijo, ter v njihov vpliv na udeležence.

3.1.4 Metodološki pristop

Glede na kompleksnost raziskovalnega problema, ki vključuje tako merljive kot tudi subjektivne dimenzije socialnega mreženja, raziskava temelji na *mešanem metodološkem pristopu* (ang. "*mixed methods*"). Tak pristop združuje elemente kvantitativne in kvalitativne metodologije ter prispeva k celovitejši analizi proučevanega pojava.

Kvantitativni del raziskave omogoča vpogled v razširjenost določenih vzorcev vedenja in zaznav med udeleženci, kot so pogostost interakcij, zaznane koristi mreženja ter stopnja zadovoljstva z izobraževalnim dogodkom. Na ta način lahko identificiramo splošne trende in vzorce, ki so značilni za širšo skupino udeležencev.

Anketa vključuje vprašanja različnih tematskih sklopov, ki se neposredno navezujejo na raziskovalna vprašanja:

Sklop A: Osnovni podatki

1. *Spol* (ženski/moški/drugo/ne želim odgovoriti)
2. *Starost* (odprt odgovor)
3. *Status* (študent/zaposlen/brezposeln/drugo)
4. *Ste se že kdaj udeležili podobnih dogodkov?* (da/ne)

Sklop B: Socialne interakcije (vedenjski vidik)

5. *Koliko novih oseb ste spoznali na dogodku?* (0/1–2/3–5/6 ali več)
6. *Kako pogosto ste aktivno komunicirali z drugimi udeleženci?* (lestvica od 1 do 5)

7. *V katerih situacijah ste najpogosteje navezovali stike?* (odmori/predavanja/neformalna druženja/skupinsko delo/drugo)

Sklop C: Koristi mreženja (instrumentalne)

8. *Mreženje mi je omogočilo dostop do novih informacij.* (lestvica od 1 do 5)
9. *Mreženje mi je odprlo karierne priložnosti.* (lestvica od 1 do 5)
10. *Spoznal/-a sem potencialne sodelavce.* (lestvica od 1 do 5)
11. *Dobil/-a sem koristne nasvete za razvoj.* (lestvica od 1 do 5)

Sklop D: Neinstrumentalne dimenzije mreženja

12. *Na dogodku sem se počutil/-a sprejeto.* (lestvica od 1 do 5)
13. *Razvil/-a sem občutek pripadnosti.* (lestvica od 1 do 5)
14. *Mreženje mi je dalo občutek podpore.* (lestvica od 1 do 5)
15. *Interakcije so bile zame prijetne.* (lestvica od 1 do 5)

Sklop E: Profesionalna identiteta

16. *Dogodek je vplival na moje razumevanje moje profesionalne poti.* (lestvica od 1 do 5)
17. *Mreženje mi je pomagalo oblikovati profesionalno identiteto.* (lestvica od 1 do 5)
18. *Po dogodku se bolj vidim kot del stroke.* (lestvica od 1 do 5)

Sklop F: Ovire pri mreženju

19. *Težko sem začel/-a pogovor.* (lestvica od 1 do 5)
20. *Počutil/-a sem se izključeno.* (lestvica od 1 do 5)
21. *Nisem vedel/-a, kako pristopiti.* (lestvica od 1 do 5)
22. *Obstoječe skupine so bile zaprte.* (lestvica od 1 do 5)

Sklop G: Neformalne interakcije

23. *Najpomembnejši kontakti so nastali v neformalnih interakcijah.* (lestvica od 1 do 5)
24. *Neformalni pogovori so bili za vzpostavljanje socialnih povezav bolj pomembni od formalnega dela.* (lestvica od 1 do 5)

Sklop H: Digitalno in fizično mreženje

25. *Digitalno mreženje je enako učinkovito kot osebno.* (lestvica od 1 do 5)
26. *Lažje mi je navezovati stike v živo kot online.* (lestvica od 1 do 5)
27. *Digitalna orodja pomagajo obranjati stike.* (lestvica od 1 do 5)

Sklop I: Splošna ocena

28. *Zadovoljen/-na sem z možnostmi mreženja, ki so bile zagotovljene na dogodeku.* (lestvica od 1 do 5)
29. *Dogodek je spodbujal interakcijo.* (lestvica od 1 do 5)
30. *Imate še kakšen komentar/predlog za izboljšave? (neobvezno)* (odprt odgovor)

Za zagotovitev jasne povezave med raziskovalnimi vprašanji, merskim instrumentom in analitičnimi postopki smo pripravili naslednjo preglednico, ki prikazuje, s katerimi sklopi vprašalnika in statističnimi metodami so bila naslovljena posamezna raziskovalna vprašanja.

Tabela 1: Povezava tematskih sklopov ankete z raziskovalnimi vprašanji

Raziskovalno vprašanje	Tematski sklop	Spremenljivke	Statistična analiza
RV1: Kako udeleženci doživljajo mreženje?	Sklopi B, D in I	Pogostost interakcij, zadovoljstvo	Deskriptivna statistika
RV2: Kakšne koristi pripisujejo mreženju?	Sklop C	Zaznane koristi	Deskriptivna statistika in korelacija
RV3: Kako vpliva na pripadnost?	Sklop D	Pripadnost, podpora	Korelacija
RV4: Kako vpliva na identiteto?	Sklop E	Profesionalna identiteta	Korelacija
RV5: Katere ovire zaznavajo?	Sklop F	Ovire	Deskriptivna statistika
RV6: Vloga neformalnih interakcij.	Sklopa G in B	Situacije interakcij	Deskriptivna statistika in korelacija
RV7: Razumevanje pomena digitalnih in fizičnih oblik mreženja.	Sklop H	Digitalno/osebno mreženje	Deskriptivna statistika

Vir: lastna zasnova, 2026.

Medtem ko se kvantitativni del raziskave osredotoča predvsem na ugotavljanje splošnih vzorcev, pa kvalitativni del raziskave predstavlja pomembno dopolnitev pri osvetljevanju organizacijskega in situacijskega konteksta ter njegove povezanosti z

izkušnjami in ocenami sogovornikov. S tem pristopom lahko zajamemo kompleksnost izkustvenih in socialnih dimenzij, ki jih kvantitativne metode pogosto ne morejo v celoti zajeti.

Kvalitativni del raziskave temelji na izvedbi polstrukturiranega intervjuja, ki prispeva k poglobljenemu razumevanju subjektivnih izkušenj udeležencev v zvezi s socialnim mreženjem. Takšen pristop zagotavlja fleksibilnost pri poteku pogovora, hkrati pa ohranja jasno tematsko strukturo, ki izhaja iz raziskovalnih vprašanj.

Intervju je sestavljen iz več tematskih sklopov, ki zajemajo ključne dimenzije proučevanega pojava. Prvi sklop se nanaša na splošno izkušnjo mreženja, pri čemer organizatorica opiše, kako sama doživlja socialne interakcije na dogodku in katere vidike organizacije je zaznavala kot enostavne ali zahtevne. Drugi sklop se osredotoča na zaznane koristi mreženja na strokovnih izobraževalnih dogodkih, zlasti na pridobljene informacije, priložnosti in morebitne nepričakovane učinke. Tretji sklop obravnava občutek pripadnosti strokovni skupnosti, pri čemer respondentka reflektira, ali in na kakšen način organizacija dogodkov poskrbi za zagotavljanje vključujočega okolja. Četrty sklop se navezuje na oblikovanje profesionalne identitete in raziskuje, ali udeležba na dogodku vpliva na posameznikovo razumevanje lastne profesionalne poti. V petem sklopu so obravnavane ovire pri mreženju, kot so težave pri navezovanju stikov ali občutek izključenosti. Šesti sklop se osredotoča na vlogo neformalnih interakcij, pri čemer respondentka opiše, v katerih situacijah nastajajo najpomembnejši socialni stiki. Zadnji sklop pa vključuje refleksijo o razmerju med digitalnimi in neposrednimi oblikami mreženja ter njihovem pomenu za vzpostavljanje in ohranjanje socialnih povezav.

Takšna zasnova intervjuja omogoča neposredno povezavo z raziskovalnimi vprašanji, saj posamezni tematski sklopi naslavlajo specifične vidike organizacije tovrstnih dogodkov, kot so doživljanje in ovrednotenje pomembnosti mreženja, zaznane koristi, skrb za občutek pripadnosti, pomoč posamezniku pri oblikovanju njegove profesionalne identitete, spopadanje z ovirami pri vključevanju ter razmerje med formalnimi, neformalnimi in digitalnimi oblikami interakcije.

Tudi kvalitativni del raziskave je zasnovan tako, da neposredno naslavlja raziskovalna vprašanja. Posamezni tematski sklopi intervjuja so povezani z raziskovalnimi vprašanji na način, prikazan v Tabeli 2.

Tabela 2: Povezava tematskih sklopov intervjuja z raziskovalnimi vprašanji

Raziskovalno vprašanje	Tematski sklop intervjuja
RV1: Doživljanje mreženja	Sklop 1
RV2: Koristi	Sklop 2
RV3: Pripadnost	Sklop 3
RV4: Identiteta	Sklop 4
RV5: Ovire	Sklop 5
RV6: Neformalne interakcije	Sklop 6
RV7: Fizične in digitalne oblike mreženja	Sklop 7

Vir: lastna zasnova, 2026.

Uporaba mešanega pristopa temelji na načelu triangulacije, ki omogoča primerjavo in dopolnjevanje podatkov, zbranih z različnimi metodami. Na ta način lahko povečamo veljavnost in zanesljivost raziskovalnih ugotovitev ter zagotovimo bolj celostno razumevanje konteksta proučevanega pojava.

Raziskava je zasnovana kot presečna (ang. "*cross-sectional*"), saj zajema podatke v določenem časovnem obdobju, v času izvedbe izobraževalnega dogodka oziroma neposredno po njem. Takšna zasnova omogoča vpogled v aktualne izkušnje udeležencev, vendar hkrati ne zagotavlja dolgoročnega spremljanja razvoja socialnih mrež, kar predstavlja eno izmed omejitev raziskave.

3.1.5 Metode zbiranja podatkov

Zbiranje podatkov v raziskavi temelji na kombinaciji kvantitativnega in kvalitativnega pristopa, kar prispeva k celovitejši obravnavi socialnega mreženja kot pojava, ki vključuje tako merljive kot tudi izkustvene dimenzije. Takšna metodološka zasnova omogoča vpogled v širše vzorce vedenja in zaznav med udeleženci ter v organizacijski in situacijski kontekst, znotraj katerega ti vzorci nastajajo, se oblikujejo ter spreminjajo.

Raziskava je bila izvedena v dveh delih, kvantitativnem in kvalitativnem. Kvantitativni podatki so bili zbrani med 5. 5. 2026 in 21. 5. 2026 s pomočjo spletnega vprašalnika Google Forms, nato pa statistično obdelani s programom

Jamovi. Kvalitativni podatki so bili pridobljeni s polstrukturiranim intervjujem s Petro Zidar, organizatorko dogodkov pri DIZI, ki je bil izveden 25. 5. 2026 z uporabo aplikacije Zoom.

Kvantitativni del raziskave temelji na uporabi anketnega vprašalnika, namenjenega udeležencem strokovnega izobraževalnega dogodka. Anketa predstavlja strukturiran instrument zbiranja podatkov, ki služi sistematičnemu pridobivanju informacij o večjem številu posameznikov. Vprašalnik je zasnovan kot kombinacija zaprtih vprašanj in trditev, pri katerih udeleženci izražajo stopnjo strinjanja na Likertovi lestvici. Takšna oblika omogoča kvantifikacijo subjektivnih zaznav in primerjavo odgovorov med posamezniki.

Vsebina vprašalnika je usmerjena v več ključnih dimenzij mreženja, med drugim v pogostost in način socialnih interakcij, zaznane instrumentalne koristi (kot so dostop do informacij ali karierne priložnosti) ter neinstrumentalne vidike, kot so občutek pripadnosti, socialna podpora in zadovoljstvo z dogodkom. Posebna pozornost je namenjena tudi vlogi digitalnih orodij pri vzpostavljanju in ohranjanju socialnih stikov.

Kvantitativni del raziskave na ta način omogoča vpogled v splošne vzorce, ki značilno oblikujejo izkušnjo udeležencev. Vendar pa takšen pristop sam po sebi ne zagotavlja poglobljene situacijske in organizacijske razlage. Prav zato je kvantitativna analiza dopolnjena s kvalitativnim pristopom, ki temelji na izvedbi polstrukturiranega intervjuja z organizatorko dogodka. Ta omogoča bolj odprt in fleksibilen raziskovalni okvir, v katerem lahko sogovornica podrobneje predstavi potek organizacije dogodka, svoje delo, način vodenja ter širši kontekst oblikovanja okolja za mreženje. Tak način zbiranja podatkov povezuje kvalitativne uvide z ugotovitvami, pridobljenimi z anketnim vprašalnikom.

Intervju je zasnovan okoli ključnih tematskih sklopov, ki vključujejo razumevanje vloge mreženja na izobraževalnih dogodkih, načine spodbujanja socialnih interakcij, pomen neformalnih srečanj ter zaznane učinke mreženja na profesionalni razvoj in občutek pripadnosti. Poseben poudarek je namenjen vprašanjem o ovirah in izzivih, s katerimi se udeleženci srečujejo pri vključevanju v socialne mreže, ter razmerju med digitalnimi in neposrednimi oblikami interakcije.

Takšna kombinacija metod omogoča preseganje omejitev posameznih pristopov. Medtem ko anketni vprašalnik pripomore k širšemu pregledu zaznav udeleženk, intervju prispeva k razumevanju kompleksnosti teh zaznav ter razkriva kontekstualne in interpretativne vidike, ki jih kvantitativni podatki ne morejo zajeti. Zbiranje podatkov je tako zasnovano kot proces, ki povezuje širino in globino analize ter omogoča bolj celostno razumevanje socialnega mreženja v izobraževalnem okolju.

3.1.6 Vzorec in izbor udeležencev

Raziskava je temeljila na priložnostnem vzorcu, saj so bile vanjo vključene udeleženke, ki so se udeležile izbranega strokovnega izobraževalnega dogodka in so bile pripravljene sodelovati.

Pri zbiranju podatkov z anketiranjem je sodelovalo 23 žensk, udeleženk strokovnega izobraževalnega dogodka, organiziranega v okviru DIZI. Vzorec vključuje posameznice različnih starostnih skupin in statusov, pri čemer so med sodelujočimi prevladovale zaposlene udeleženke (82,6 %). Poleg zaposlenih sta se dogodka udeležili še dve upokojenki, ena lastnica podjetja in ena lastnica samostojnega podjetja. Večina anketirank se je podobnih dogodkov že udeležila (78,3 %), kar nakazuje, da imajo številne sodelujoče predhodne izkušnje s strokovnimi izobraževalnimi dogodki in socialnim mreženjem.

V kvalitativnem delu raziskave je sodelovala Petra Zidar, organizatorica strokovnih dogodkov pri DIZI. V nadaljevanju jo obravnavamo kot intervjuvanko oziroma organizatorico dogodkov. Intervju je omogočil vpogled v organizacijski vidik mreženja, načine spodbujanja socialnih interakcij in v ovire, ki jih organizatorica zaznava pri vključevanju udeležencev v socialne mreže.

Sodelovanje v raziskavi je bilo prostovoljno, udeleženke pa so bile predhodno obveščene o namenu raziskave in načinu uporabe podatkov.

3.1.7 Metode analize podatkov

Analiza podatkov v naši raziskavi temelji na kombinaciji kvantitativnih in kvalitativnih pristopov, kar omogoča celovitejše razumevanje proučevanega pojava socialnega mreženja v izobraževalnem okolju. Takšna zasnova ne predvideva zgolj ločene obravnave posameznih tipov podatkov, temveč njihovo medsebojno dopolnjevanje, pri čemer kvantitativni podatki ponujajo vpogled v splošne vzorce, kvalitativni pa omogočajo poglobljeno razumevanje njihovega izvora.

Kvantitativni del analize temelji na obdelavi podatkov, zbranih z anketnim vprašalnikom, pri čemer je v prvem koraku uporabljena deskriptivna statistika (frekvence, odstotki, aritmetične sredine in standardni odkloni). Ta omogoča vpogled v osnovne značilnosti vzorca ter identifikacijo prevladujočih vzorcev v zaznavah in izkušnjah udeležencev, zlasti glede pogostosti socialnih interakcij, zaznanih koristi mreženja ter stopnje zadovoljstva z dogodkom. Uporaba Likertovih lestvic omogoča opisno statistično obdelavo podatkov in primerjavo povprečnih ocen posameznih dimenzij doživljanja mreženja. Na ta način je mogoče odgovoriti na raziskovalna vprašanja, ki se nanašajo na splošno doživljanje mreženja in zaznane koristi.

V nadaljevanju so uporabljene inferenčne statistične metode, ki omogočajo poglobljeno analizo odnosov med posameznimi dimenzijami mreženja. S pomočjo Spearmanove korelacijske analize smo preverjali povezanost med intenzivnostjo socialnih interakcij ter zaznanimi učinki mreženja, kot so občutek pripadnosti, socialna podpora in razvoj profesionalne identitete. Spearmanov koeficient je bil izbran zaradi ordinalne narave podatkov, zbranih z Likertovimi lestvicami, in zaradi majhnega vzorca raziskave. Takšna analiza je omogočila preverjanje vprašanja, ali je večja vključenost v socialne interakcije povezana z zaznanimi socialnimi učinki mreženja, kot so občutek pripadnosti, podpora in profesionalna identiteta.

Takšna kombinacija analiz omogoča tako opis pojavov kot tudi razumevanje odnosov med njimi, kar prispeva k celovitejši interpretaciji socialnega mreženja kot strukturiranega družbenega procesa.

Kvalitativni del analize se osredotoča na interpretacijo podatkov, pridobljenih s polstrukturiranim intervjujem, pri čemer je uporabljena metoda tematske analize. Takšen pristop omogoča sistematično obravnavo besedilnega gradiva ter identifikacijo ključnih tem in pomenov, povezanih z organizacijo dogodka, oblikovanjem okolja za mreženje ter načini spodbujanja socialnih interakcij med udeleženci. Proces analize vključuje več medsebojno prepletenih faz, od transkripcije in večkratnega branja gradiva do odprtega kodiranja ter nadaljnjega povezovanja kod v širše tematske kategorije.

Poseben poudarek je namenjen interpretaciji teh tem v povezavi s teoretičnim okvirom raziskave, zlasti s konceptom socialnega kapitala, profesionalne identitete in pomenom organizacijskih praks pri oblikovanju vključujočih socialnih okolij. Kvalitativna analiza tako ne predstavlja zgolj dopolnitve kvantitativnih ugotovitev, temveč omogoča tudi razumevanje širšega organizacijskega in situacijskega konteksta, znotraj katerega se oblikujejo zaznani vzorci mreženja.

Kvantitativni in kvalitativni rezultati so bili interpretirani komplementarno, pri čemer kvantitativni podatki omogočajo identifikacijo splošnih vzorcev, kvalitativni pa njihovo poglobljeno razlago in kontekstualizacijo. Takšna kombinacija prispeva k bolj celostnemu razumevanju mreženja kot družbenega in izkustvenega procesa, ki presega zgolj merljive dimenzije socialnih odnosov.

3.1.8 Etični vidiki raziskave

Pri izvedbi raziskave so bila upoštevana osnovna etična načela družboslovnega raziskovanja. Sodelovanje v raziskavi je bilo prostovoljno, udeleženske pa so bile predhodno seznanjene z namenom raziskave, načinom zbiranja podatkov in njihovo uporabo. Intervjuvanka je podala pisno soglasje za uporabo svojega imena v raziskavi.

Zagotovljena je bila anonimnost sodelujočih, saj osebni podatki niso bili javno razkriti, zbrani podatki pa so bili uporabljeni izključno za raziskovalne namene. Udeleženske so imele možnost, da kadarkoli odstopijo od sodelovanja brez negativnih posledic.

Posebna pozornost je bila namenjena tudi varovanju zaupnosti podatkov in odgovornemu ravnanju z zbranimi informacijami.

3.2 Rezultati raziskave in interpretacija

V nadaljevanju so predstavljeni rezultati kvantitativnega in kvalitativnega dela raziskave. Rezultati so interpretirani v povezavi z raziskovalnimi vprašanji ter teoretičnimi izhodišči o socialnem kapitalu, profesionalni identiteti, občutku pripadnosti in neformalnih oblikah mreženja.

Ugotovitve temeljijo na kombinaciji kvantitativnih podatkov, pridobljenih z anketnim vprašalnikom med udeleženkami dogodka, in kvalitativnih podatkov, pridobljenih s polstrukturiranim intervjujem z organizatorko strokovnih dogodkov pri DIZI. Rezultate je treba interpretirati previdno, saj raziskava temelji na relativno majhnem in spolno homogenem vzorcu ($N = 23$), kar omejuje možnost širšega posploševanja ugotovitev. Kljub temu pa kombinacija kvantitativnih in kvalitativnih podatkov omogoča poglobljen vpogled v socialne procese, povezane z mreženjem na strokovnih dogodkih.

3.2.1 Socialne interakcije in vzpostavljanje novih povezav

Rezultati ankete kažejo, da je večina udeleženk na dogodku vzpostavila vsaj nekaj novih socialnih stikov, med njimi je 43,5 % udeleženk spoznalo vsaj šest novih oseb. Najpogosteje so udeleženke nove povezave navezovale med neformalnimi druženji in odmori, redkeje pa med predavanji ali skupinskim delom, kar potrjuje pomembno vlogo neformalnih interakcij pri oblikovanju socialnih vezi.

Večina sodelujočih je imela s podobnimi dogodki že predhodne izkušnje (78,3 %), kar lahko vpliva na večjo samozavest pri vključevanju v socialne interakcije. Med udeleženkami jih je 43,5 % na dogodku spoznalo šest ali več novih oseb, kar kaže na relativno visoko stopnjo socialne aktivnosti in povezovanja med dogodkom.

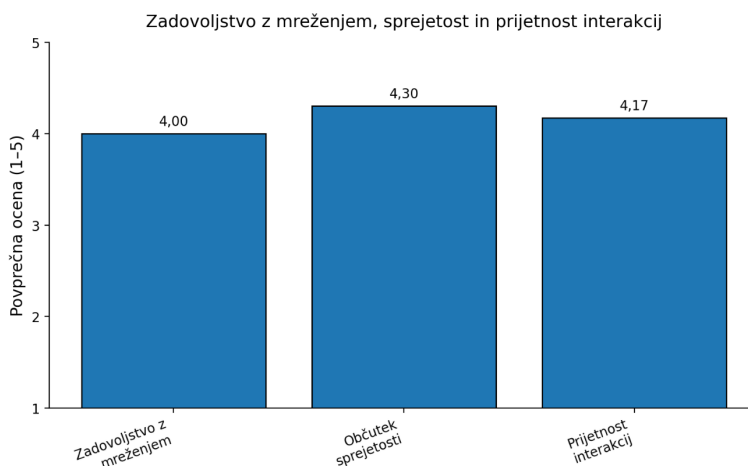
Rezultati ankete kažejo, da je večina udeleženk na dogodku aktivno sodelovala v komunikaciji z drugimi prisotnimi in vzpostavljala nove socialne stike. Povprečna ocena pogostosti aktivne komunikacije z drugimi udeleženci je bila relativno visoka ($M = 3,65$), kar kaže, da je večina sodelujočih aktivno sodelovala v socialnih

interakcijah. Udeleženke so prav tako izrazile visoko zadovoljstvo z možnostmi mreženja na dogodku ($M = 4,00$) in ocenile, da je dogodek spodbujal interakcijo med udeleženci ($M = 3,95$).

Graf 1: Število novih oseb, ki so jih udeleženke spoznale na dogodku

Vir: lastni izračuni na podlagi anketnega vprašalnika, 2026.

Graf 2: Povprečne ocene zadovoljstva z mreženjem, občutka sprejetosti in prijetnosti interakcij

Vir: lastni izračuni na podlagi anketnega vprašalnika, 2026.

Pomemben rezultat predstavlja tudi dejstvo, da so se udeleženke na dogodku večinoma počutile sprejeto ($M = 4,30$), interakcije pa so opisovale kot prijetne ($M = 4,17$). Visoki povprečni vrednosti nakazujeta pozitivno socialno klimo dogodka in relativno visoko stopnjo socialne varnosti med udeleženkami.

Relativno visoke povprečne vrednosti pri občutku sprejetosti, zadovoljstvu z mreženjem in prijetnosti interakcij nakazujejo, da so udeleženke dogodek večinoma doživljale kot socialno odprto in vključujoče okolje. Takšna socialna klima lahko pomembno vpliva na pripravljenost posameznikov za aktivno vključevanje v komunikacijo in vzpostavljanje novih profesionalnih stikov.

Pomembna ugotovitev raziskave je bila statistično značilna pozitivna povezava med številom novih oseb, ki so jih udeleženke spoznale na dogodku, in zadovoljstvom z možnostmi mreženja (Spearmanov $\rho = 0,662$; $p < .001$). Udeleženke, ki so na dogodku spoznale več novih oseb, so praviloma tudi bolj pozitivno ocenjevale možnosti mreženja. To nakazuje, da je vzpostavljanje novih stikov pomembno povezano z doživljanjem dogodka kot socialno odprtega in mreženjsko spodbudnega okolja.

Kvalitativni podatki te rezultate dodatno osvetlujejo. Intervju z organizatorko dogodka kaže, da mreženje ni bilo razumljeno kot spontani stranski produkt dogodka, temveč kot eden ključnih organizacijskih ciljev. Respondentka poudarja, da organizatorji aktivno spodbujajo interakcije med udeleženci in posameznike pogosto tudi usmerjajo v povezovanje z drugimi člani skupnosti. Poudarila je tudi uporabo različnih aktivnosti za spodbujanje mreženja, kot so organizirani odmori, mreženjske igre in načrtno povezovanje posameznikov med dogodkom.

Rezultati tako odgovarjajo na prvo raziskovalno vprašanje, saj kažejo, da imajo socialne interakcije pomembno vlogo pri vzpostavljanju novih profesionalnih povezav.

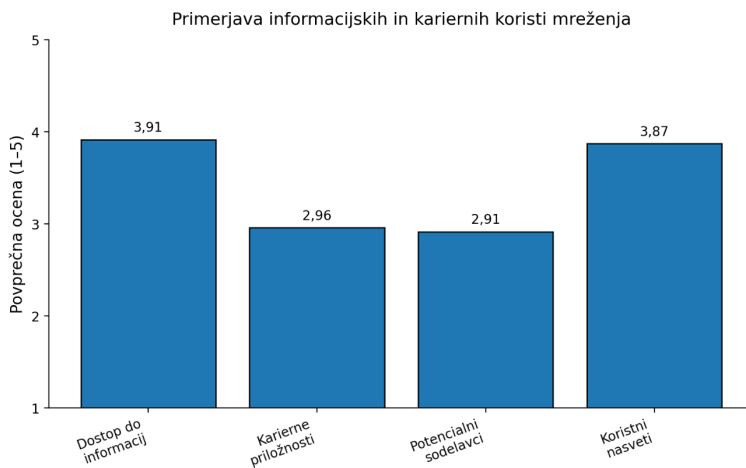
3.2.2 Instrumentalne koristi mreženja

Rezultati raziskave kažejo, da so udeleženke v mreženju prepoznavale predvsem dostop do novih informacij in koristnih nasvetov. Trditev »Mreženje mi je omogočilo dostop do novih informacij« je dosegla visoko povprečno oceno

($M = 3,91$), podobno pa velja tudi za trditev, da so udeleženke z mreženjem pridobile koristne nasvete za razvoj ($M = 3,87$).

Takšni rezultati kažejo, da udeleženke strokovne dogodke razumejo kot pomemben vir informacijske in strokovne podpore. Relativno visoke ocene informacijskih koristi kažejo, da udeleženke mreženje pogosto razumejo kot način pridobivanja praktičnega znanja, izkušenj in orientacije znotraj stroke. V ospredju mreženja tako niso bile predvsem neposredne karijerne koristi, temveč dostop do informacij, strokovne podpore in izmenjave izkušenj z drugimi člani skupnosti.

Intervju dodatno potrjuje pomen informacijske in podporne funkcije mreženja. Respondentka opisuje dogodke kot prostor izmenjave izkušenj, strokovnih praks in medsebojnega svetovanja med člani skupnosti. Posebej je poudarila pomen deljenja praktičnih primerov in dolgoročnejših profesionalnih sodelovanj, ki se pogosto razvijejo po dogodkih.

Graf 3: Primerjava informacijskih in kariernih koristi mreženja

Vir: lastni izračuni na podlagi anketnega vprašalnika, 2026.

Nekoliko nižje so bile ocenjene neposredne karijerne koristi mreženja. Trditev, da je mreženje odprlo karijerne priložnosti, je dosegla povprečno oceno 2,96, podobno pa velja tudi za spoznavanje potencialnih sodelavcev ($M = 2,91$). To lahko pomeni, da udeleženke mreženje na tovrstnih dogodkih pogosteje doživljajo kot prostor

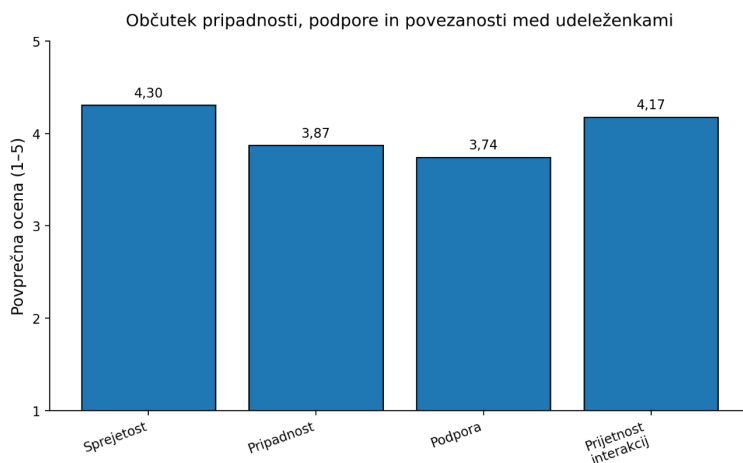
strokovne podpore in izmenjave znanja kot pa kot neposreden kanal za karierni napredek.

Med zaznanim dostopom do novih informacij z mreženjem in občutkom, da je dogodek prispeval k globljemu razumevanju profesionalne poti, se je pokazala močna pozitivna povezanost (Spearmanov $\rho = 0,744$; $p < .001$). Udeleženke, ki so mreženje pogosteje doživljale kot pomemben vir informacij in novih znanj, so praviloma tudi bolj pozitivno ocenjevale vpliv dogodka na svoj profesionalni razvoj.

Rezultati odgovarjajo na drugo raziskovalno vprašanje, saj kažejo, da anketirane udeleženke in organizatorica mreženju pripisujejo predvsem informacijske, podporne in razvojne koristi.

3.2.3 Neinstrumentalne dimenzije mreženja

Poleg instrumentalnih koristi rezultati raziskave kažejo tudi pomembno vlogo neinstrumentalnih dimenzij mreženja. Udeleženke so relativno visoko ocenile občutek pripadnosti strokovni skupnosti ($M = 3,87$) in občutek podpore, ki ga je omogočilo mreženje ($M = 3,74$).

Graf 4: Občutek pripadnosti, podpore in povezanosti med udeleženkami

Vir: lastni izračuni na podlagi anketnega vprašalnika, 2026.

Takšni rezultati kažejo, da mreženje ni bilo razumljeno zgolj kot strategija pridobivanja koristi, temveč tudi kot proces socialnega vključevanja in oblikovanja odnosov. Socialne interakcije so pri številnih udeleženkah prispevale k občutku sprejetosti, povezanosti in socialne varnosti znotraj strokovne skupnosti.

Ugotovitve nakazujejo, da socialne interakcije na strokovnih dogodkih ne služijo zgolj izmenjavi informacij, temveč imajo tudi pomembno socialno in emocionalno funkcijo. Občutki pripadnosti, sprejetosti in podpore lahko pomembno vplivajo na način, kako posamezniki doživljajo svojo vlogo znotraj strokovne skupnosti in svojo pripravljenost za nadaljnje vključevanje v profesionalne mreže.

Spearmanova korelacijska analiza je pokazala statistično značilno pozitivno povezavo med pogostostjo aktivne komunikacije in občutkom pripadnosti strokovni skupnosti (Spearmanov $\rho = 0,619$; $p = .002$). Udeleženke, ki so pogosteje aktivno sodelovale v interakcijah, so praviloma tudi močnejše poročale o občutku povezanosti s strokovno skupnostjo. Poleg tega je bila ugotovljena statistično značilna pozitivna povezava med pogostostjo aktivne komunikacije in občutkom podpore, ki ga je omogočilo mreženje (Spearmanov $\rho = 0,505$; $p = .014$). To pomeni, da so udeleženke, ki so pogosteje komunicirale z drugimi, praviloma tudi močnejše zaznavale mreženje kot vir socialne in strokovne podpore.

Intervju te ugotovitve dodatno pogloblja, saj respondentka izpostavlja, da se občutek strokovne povezanosti ne oblikuje sam od sebe, temveč ga organizatorji aktivno spodbujajo z načrtovanjem dogodkov, ustvarjanjem priložnosti za interakcijo in povezovanjem udeležencev.

Rezultati tako odgovarjajo na tretje raziskovalno vprašanje, saj kažejo, da je socialno mreženje povezano z občutkom pripadnosti strokovni skupnosti.

3.2.4 Profesionalna identiteta

Rezultati kažejo, da je imel dogodek določen vpliv tudi na oblikovanje profesionalne identitete udeleženk. Udeleženke so relativno visoko ocenile trditev, da je dogodek prispeval k globljemu razumevanju njihove profesionalne poti ($M = 3,74$), prav tako pa so po dogodku nekoliko bolj doživljale sebe kot del stroke ($M = 3,74$).

Nekoliko nižja je bila ocena trditve, da je mreženje neposredno pomagalo oblikovati profesionalno identiteto ($M = 3,35$), kar lahko kaže, da se profesionalna identiteta oblikuje postopoma skozi daljše časovno obdobje in ponavljajoče se profesionalne izkušnje, ne pa zgolj skozi posamezen dogodek.

Graf 5: Vpliv mreženja na profesionalno identiteto

Vir: lastni izračuni na podlagi anketnega vprašalnika, 2026.

Spearmanova korelacijska analiza je pokazala statistično značilno pozitivno povezavo med pogostostjo aktivne komunikacije in občutkom, da je dogodek prispeval h globljemu razumevanju profesionalne poti (Spearmanov $\rho = 0,741$; $p < .001$). Prav tako je bila ugotovljena močna pozitivna povezava med pridobivanjem koristnih nasvetov za razvoj in zaznanim vplivom mreženja na oblikovanje profesionalne identitete (Spearmanov $\rho = 0,839$; $p < .001$). Občutek pripadnosti strokovni skupnosti je bil statistično značilno pozitivno povezan z oblikovanjem profesionalne identitete (Spearmanov $\rho = 0,722$; $p < .001$) in z občutkom, da se udeleženke po dogodku bolj vidijo kot del stroke (Spearmanov $\rho = 0,684$; $p < .001$).

Povezava med aktivno komunikacijo, občutkom pripadnosti in profesionalno identiteto nakazuje, da profesionalni razvoj udeleženk ni povezan zgolj z vsebino dogodka, temveč tudi s kakovostjo socialnih interakcij in občutkom vključenosti v

strokovno skupnost. Socialno mreženje se tako kaže tudi kot pomemben proces profesionalne socializacije.

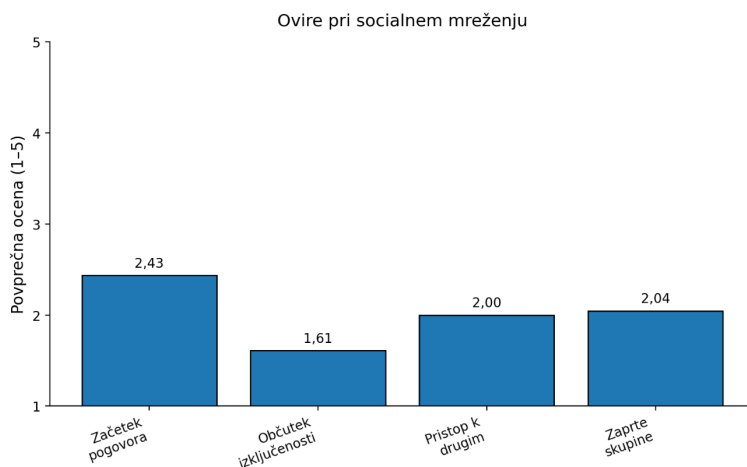
Intervju dodatno potrjuje, da imajo strokovni dogodki pomembno socializacijsko funkcijo. Respondentka poudarja, da lahko socialne interakcije posameznikom pomagajo pri usmerjanju njihove profesionalne poti, izbiri področja specializacije in razumevanju lastne vloge znotraj stroke.

Rezultati odgovarjajo na četrto raziskovalno vprašanje, saj kažejo, da je mreženje povezano z oblikovanjem profesionalne identitete, predvsem prek socialnih interakcij, občutka pripadnosti in pridobivanja koristnih razvojnih nasvetov.

3.2.5 Ovire pri mreženju in neenak dostop do socialnih mrež

Čeprav so bili splošni odzivi na mreženje pozitivni, rezultati kažejo, da so nekatere udeleženke vseeno zaznavale določene ovire pri vključevanju v socialne interakcije.

Najpogosteje se je kot ovira pojavljala težava pri začetku pogovora ($M = 2,43$), medtem ko so bile ocene občutka izključenosti relativno nizke ($M = 1,61$). Podobno so udeleženke večinoma zavračale trditve, da niso vedele, kako pristopiti k drugim ($M = 2,00$), ali da so bile obstoječe skupine zaprte ($M = 2,04$).

Graf 6: Ovire pri socialnem mreženju

Vir: lastni izračuni na podlagi anketnega vprašalnika, 2026.

Čeprav povprečne vrednosti niso visoke, rezultati kažejo, da odprto socialno okolje samo po sebi še ne zagotavlja enake dostopnosti socialnih mrež za vse posameznike. Nekateri posamezniki se lahko kljub pozitivni socialni klimi še vedno soočajo z občutki negotovosti ali pomanjkanja samozavesti pri navezovanju prvih stikov.

Posamezniki, ki že razpolagajo z več socialne samozavesti ali predhodnimi poznanstvi, se lahko v socialne interakcije vključujejo lažje kot novi ali manj samozavestni udeleženci. Socialno mreženje tako ni odvisno zgolj od pripravljenosti posameznika za komunikacijo, temveč tudi od obstoječih odnosov in socialne dinamike skupine.

Pri ovirah pri mreženju so se pokazale negativne smeri povezav z občutkom pripadnosti, vendar povezave niso dosegle statistične značilnosti. Povezava med težavami pri začetku pogovora in občutkom pripadnosti je bila negativna, vendar statistično neznačilna (Spearmanov $\rho = -0,396$; $p = .061$). Prav tako povezava med občutkom izključenosti in občutkom pripadnosti ni bila statistično značilna (Spearmanov $\rho = -0,252$; $p = .246$).

Intervju dodatno pokaže, da vključevanje v socialne mreže ni nujno enako dostopno za vse udeležence. Respondentka omenja, da se novi člani ali posamezniki brez že vzpostavljenih poznanstev lahko težje vključujejo v obstoječe socialne kroge. Hkrati pa poudarja, da se je zaprtost nekaterih skupin v zadnjih letih deloma zmanjšala, saj udeleženci mreženje vse bolj razumejo tudi kot poslovno priložnost. Organizatorji zato nove ali manj vključene udeležence usmerjajo v bolj odprte skupine, kar lahko olajša vključevanje v socialne mreže.

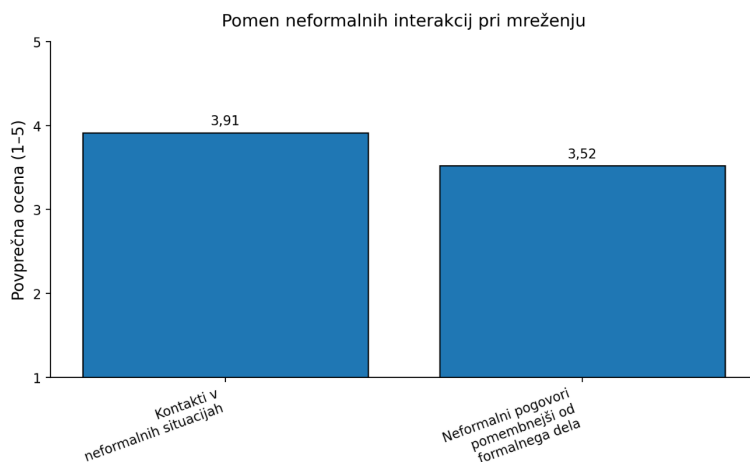
Intervju je dodatno opozoril tudi na generacijski razkorak med starejšimi in mlajšimi udeleženci. Respondentka je poudarila, da starejši člani pogosto razpolagajo z bogatimi praktičnimi izkušnjami, medtem ko mlajši udeleženci še razvijajo strokovno samozavest in profesionalno mrežo. To kaže, da mreženje ni pomembno le za vzpostavljanje novih stikov, temveč tudi za medgeneracijski prenos znanja.

Rezultati tako odgovarjajo na peto raziskovalno vprašanje, saj kažejo, da se posamezniki pri mreženju še vedno soočajo z različnimi socialnimi in organizacijskimi ovirami.

3.2.6 Pomen neformalnih interakcij

Pomemben del rezultatov se nanaša na vlogo neformalnih interakcij pri oblikovanju socialnih vezi. Udeleženke so relativno visoko ocenile trditev, da so najpomembnejši kontakti nastali v neformalnih situacijah ($M = 3,91$). Prav tako so številne sodelujoče menile, da so bili neformalni pogovori pomembnejši za vzpostavljanje socialnih povezav kot formalni deli dogodka ($M = 3,52$).

Takšni rezultati kažejo, da se pomemben del socialnega mreženja odvija prav v spontanah in manj strukturiranih situacijah, kjer je komunikacija pogosto bolj sproščena.

Graf 7: Pomen neformalnih interakcij pri mreženju

Vir: lastni izračuni na podlagi anketnega vprašalnika, 2026.

Spearmanova korelacijska analiza je pokazala statistično značilno pozitivno povezavo med oceno, da so najpomembnejši stiki nastali v neformalnih situacijah, in občutkom pripadnosti strokovni skupnosti (Spearmanov $\rho = 0,504$; $p = .014$). Udeleženke, ki so se bolj strinjale s tem, da so ključni kontakti nastali v neformalnih situacijah, so praviloma tudi močneje poročale o občutku pripadnosti.

Povezava med oceno, da so bili neformalni pogovori pomembnejši od formalnega dela dogodka, in občutkom pripadnosti ni dosegla statistične značilnosti (Spearmanov $\rho = 0,372$; $p = .080$), zato jo lahko razumemo le kot nakazan trend.

Intervju te rezultate dodatno potrjuje, saj respondentka neformalne interakcije opisuje kot enega ključnih prostorov povezovanja med udeleženci. Posebej izpostavlja odmore, skupna druženja in spontane pogovore, kjer se po njenem mnenju pogosto oblikujejo najbolj pristni in dolgoročni profesionalni odnosi.

Kljub temu je respondentka poudarila, da je ravno formalni del dogodka pogosto ključen za začetne interakcije in nadaljnja neformalna druženja, saj odpira teme, dileme in skupne interese, okoli katerih se nato razvijajo nadaljnji pogovori.

Ugotovitve nakazujejo, da formalni in neformalni deli dogodka niso ločeni komponenti, temveč medsebojno povezani dimenziji socialnega mreženja. Formalni del dogodka pogosto predstavlja izhodišče za nadaljnje spontane interakcije, medtem ko se v neformalnih situacijah pogosteje razvijajo bolj osebni in dolgoročnejši odnosi med udeleženci. Ugotovitve tako odgovarjajo na šesto raziskovalno vprašanje, saj potrjujejo pomembno vlogo neformalnih interakcij pri oblikovanju profesionalnih vezi.

3.2.7 Digitalne in fizične oblike mreženja

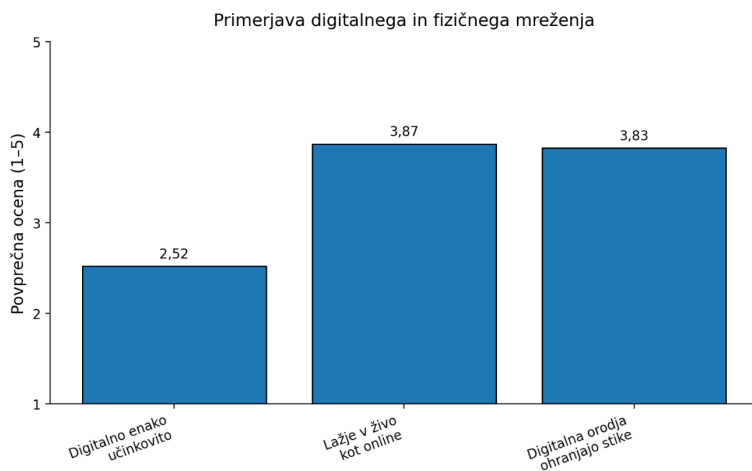
Rezultati raziskave kažejo, da udeleženske fizične oblike mreženja še vedno doživljajo kot pomembnejše in učinkovitejše od digitalnih oblik povezovanja.

Trditev, da je digitalno mreženje enako učinkovito kot osebno, je dosegla relativno nizko povprečno oceno ($M = 2,52$), medtem ko so se udeleženske večinoma strinjale, da jim je lažje navezovati stik v živo kot online ($M = 3,87$).

Rezultati nakazujejo, da neposredne interakcije omogočajo več spontanosti, zaupanja in občutka povezanosti kot digitalna komunikacija.

Kljub temu pa so anketiranke relativno visoko ocenile pomen digitalnih orodij za ohranjanje stikov ($M = 3,83$), kar kaže, da digitalne platforme predvsem dopolnjujejo že vzpostavljene odnose.

Ugotovitve kažejo, da digitalna orodja udeleženske večinoma razumejo kot podporo in nadaljevanje že vzpostavljenih odnosov, ne pa kot popoln nadomestek neposrednih socialnih interakcij. Neposredni stik v živo je bil pogosto povezan z večjo spontanostjo komunikacije, lažjim oblikovanjem zaupanja in močnejšim občutkom povezanosti med udeleženci.

Graf 8: Primerjava digitalnega in fizičnega mreženja

Vir: lastni izračuni na podlagi anketnega vprašalnika, 2026.

Korelacijska analiza pri digitalnem mreženju ni pokazala statistično značilnih povezav. Povezava med oceno, da je digitalno mreženje enako učinkovito kot osebno, in oceno, da digitalna orodja pomagajo ohranjati stike, ni bila statistično značilna (Spearmanov $\rho = -0,064$; $p = .772$). Prav tako ni bila statistično značilna povezava med oceno učinkovitosti digitalnega mreženja in lažjim navezovanjem stikov v živo kot online (Spearmanov $\rho = -0,045$; $p = .839$).

Intervju potrjuje, da digitalno mreženje deluje predvsem kot podpora že obstoječim socialnim povezavam, medtem ko se ključni procesi oblikovanja zaupanja in pripadnosti pogosteje vzpostavljajo v fizičnih socialnih interakcijah.

Rezultati tako odgovarjajo na sedmo raziskovalno vprašanje, saj kažejo, da udeleženske fizične oblike mreženja še vedno doživljajo kot učinkovitejše pri vzpostavljanju globljih profesionalnih odnosov.

3.2.8 Sinteza ključnih ugotovitev

Ugotovitve raziskave kažejo, da socialno mreženje predstavlja pomemben del strokovnih izobraževalnih dogodkov ter pomembno vpliva na socialne in profesionalne izkušnje udeležencev. Mreženje se pri tem ne kaže zgolj kot spremljevalna socialna dejavnost, temveč kot pomemben proces oblikovanja profesionalnih odnosov, občutka pripadnosti in profesionalne identitete.

Kvantitativni in kvalitativni podatki skupaj nakazujejo, da imajo socialne interakcije pomembno vlogo pri oblikovanju pozitivne izkušnje dogodka. Posebej pomembna se je pokazala povezanost med aktivno komunikacijo, občutkom pripadnosti, profesionalno identiteto in splošnim zadovoljstvom z dogodkom. Udeleženke, ki so bile bolj vključene v socialne interakcije, so praviloma tudi bolj pozitivno ocenjevale svoj profesionalni razvoj in občutek povezanosti s strokovno skupnostjo.

Pomembno vlogo pri oblikovanju profesionalnih vezi imajo predvsem neformalne interakcije, saj se prav v spontanah in manj strukturiranih situacijah pogosto razvijejo bolj osebni in dolgoročni odnosi med udeleženci. Intervju je dodatno pokazal, da organizatorji mreženje pogosto aktivno spodbujajo s strukturiranjem prostora, organizacijo neformalnih aktivnosti in usmerjanjem udeležencev v medsebojno povezovanje.

Raziskava obenem kaže, da dostop do socialnih mrež ni nujno enako dostopen vsem posameznikom – kljub splošno pozitivni socialni klimi so nekatere udeleženke še vedno poročale o občutkih negotovosti pri navezovanju stikov. Intervju je opozoril tudi na obstoj bolj zaprtih socialnih krogov med nekaterimi dolgoletnimi člani skupnosti, vendar organizatorka poudarja, da se je ta trend v zadnjih letih deloma spremenil. Po njenem mnenju so udeleženci postali bolj odprti za povezovanje, saj mreženje vse bolj razumejo tudi kot poslovno priložnost. Hkrati organizatorka nove ali manj vključene udeležence aktivno usmerja v bolj odprte skupine, kar lahko zmanjšuje občutek izključenosti in olajša vključevanje v socialne mreže.

Ugotovitve tako nakazujejo, da uspešnost socialnega mreženja ni odvisna zgolj od posameznikovih socialnih spretnosti, temveč tudi od organizacijskega okolja, obstoječih socialnih odnosov ter možnosti za vključujoče in spontano socialno interakcijo.

Pri interpretaciji korelacijskih rezultatov je treba upoštevati majhnost vzorca. Rezultati zato ponujajo predvsem vpogled v zaznave obravnavanega vzorca, njihovo širšo posplošitev pa omeujeta velikost in sestava vzorca.

4 Predlogi za izboljšave

Ugotovitve raziskave imajo pomembno praktično vrednost za načrtovanje strokovnih izobraževalnih dogodkov, saj kažejo, da socialno mreženje ni zgolj spontani stranski učinek dogodka, temveč pomemben del celotne izobraževalne izkušnje. Rezultati potrjujejo, da udeleženske mreženje povezujejo z dostopom do informacij, strokovno podporo, občutkom pripadnosti in profesionalnim razvojem. Zato je pri načrtovanju tovrstnih dogodkov smiselno razmišljati ne le o vsebinski kakovosti programa, temveč tudi o pogojih, ki omogočajo kakovostno, vključujoče in dolgoročno povezovanje med udeleženci.

Prva praktična implikacija se nanaša na pomen aktivne organizacijske vloge pri spodbujanju mreženja. Intervju z organizatorko je pokazal, da DIZI mreženja ne prepušča zgolj spontanemu razvoju odnosov, temveč ga že aktivno spodbuja z osebnim povezovanjem udeležencev, usmerjanjem posameznikov k primernim sogovornikom in ustvarjanjem situacij, v katerih lahko udeleženci lažje navežejo stik. Takšna praksa se kaže kot pomembna prednost organizacije dogodkov, saj organizator zaradi poznavanja udeležencev, njihovih področij dela in interesov lahko deluje kot posrednik med posamezniki, ki bi se sicer morda težje povezali. Praktično priporočilo zato ni uvedba popolnoma novih oblik povezovanja, temveč ohranjanje in sistematična nadgradnja že obstoječe posredniške vloge organizatorja. To bi lahko vključevalo bolj načrtno beleženje interesov udeležencev, področij njihovega dela in potreb po povezovanju, kar bi organizatorjem omogočilo še bolj ciljno usmerjeno povezovanje posameznikov.

Druga praktična implikacija se nanaša na strukturiranje neformalnih interakcij. Rezultati raziskave kažejo, da imajo odmori, spontani pogovori in obseminarski deli dogodkov pomembno vlogo pri oblikovanju profesionalnih vezi. Tudi intervju potrjuje, da DIZI že namenja veliko pozornosti odmorom, družabnim oblikam srečevanja in neformalnim delom dogodkov. Zato bi bilo smiselno te obstoječe prakse še naprej ohranjati ter jih po potrebi dodatno strukturirati, zlasti pri dogodkih, kjer se srečujejo novi in že obstoječi člani. Namesto da bi se neformalne interakcije

razumele kot dodatek k formalnemu programu, jih je smiselno obravnavati kot sestavni del izobraževalnega dogodka. To pomeni, da je treba v programu načrtno predvideti dovolj časa za odmore, neformalno druženje, skupne aktivnosti in situacije, v katerih se lahko udeleženci sproščeno povežejo.

Tretja praktična implikacija se nanaša na mreženjske aktivnosti. Intervju je pokazal, da DIZI že uporablja oziroma načrtuje konkretne mreženjske igre, na primer izmenjavo poslovnih vizitk, s katero udeleženci pridobijo nov kontakt. Takšne aktivnosti so pomembne, ker zmanjšujejo odvisnost mreženja od posameznikove socialne samozavesti in omogočajo stik tudi tistim, ki bi sicer težje pristopili k drugim udeležencem. Ker gre za prakso, ki je v organizaciji že prisotna, bi jo bilo smiselno razumeti kot dobro izhodišče za nadaljnji razvoj vključujočega mreženja. V prihodnje bi bilo mogoče takšne aktivnosti nadgraditi z bolj usmerjenimi oblikami povezovanja, na primer s kratkimi predstavitvami udeležencev, tematskimi mizami, povezovanjem glede na področje dela ali kratkimi vodenimi pogovori med udeleženci s podobnimi strokovnimi interesi.

Četrta praktična implikacija se nanaša na vključevanje novih in manj izkušenih udeležencev. Rezultati raziskave in intervju opozarjajo, da socialne mreže niso enako dostopne vsem posameznikom. Novi udeleženci ali tisti brez predhodnih poznanstev se lahko težje vključijo v že oblikovane socialne kroge. DIZI se na to že odziva z aktivnim usmerjanjem posameznikov in vključevanjem novih članov v bolj odprte skupine, kar predstavlja pomembno dobro prakso. V prihodnje bi bilo smiselno to prakso še dodatno formalizirati, na primer z uvodnimi predstavitvami novih udeležencev, sistemom "prvega kontakta", mentorskim povezovanjem ali kratkimi aktivnostmi, kjer se novi člani lažje predstavijo in navežejo prve stike. Takšni pristopi bi lahko zmanjšali občutek izključenosti in povečali dostopnost socialnih mrež za posameznike, ki še nimajo razvite profesionalne mreže.

Peta praktična implikacija se nanaša na medgeneracijsko povezovanje. Intervju je pokazal, da se struktura udeležencev spreminja in da se dogodkov vse pogostejše udeležujejo tudi mlajši posamezniki, medtem ko imajo starejši člani pogosto več izkušenj, strokovnega znanja in že oblikovanih socialnih mrež. To odpira možnost bolj načrtnega povezovanja mlajših in izkušenih udeležencev. Takšno povezovanje bi lahko prispevalo k prenosu praktičnega znanja, večji strokovni samozavesti mlajših članov in krepitvi dolgoročnih profesionalnih vezi. Pri tem ne gre nujno za

formalni mentorski sistem, temveč lahko že manjše oblike povezovanja, kot so tematske diskusije, skupinske naloge ali usmerjeni pogovori med različnimi generacijami udeležencev, prispevajo k bolj vključujočemu in razvojno naravnemu mreženju.

Šesta praktična implikacija se nanaša na razmerje med fizičnim in digitalnim mreženjem. Rezultati raziskave in intervju kažejo, da ima osebni stik še vedno osrednjo vlogo pri vzpostavljanju zaupanja in kakovostnih profesionalnih odnosov. Hkrati pa digitalna orodja, zlasti LinkedIn, elektronska pošta in spletne objave, lahko pomagajo pri ohranjanju stikov po zaključku dogodka. Ker DIZI digitalne kanale že uporablja predvsem za obveščanje, promocijo in nadaljnje povezovanje, bi bilo smiselno razmišljati o njihovi dodatni uporabi po dogodkih. To bi lahko vključevalo objave z označevanjem udeležencev, spodbujanje povezovanja na LinkedInu, pošiljanje povzetkov dogodkov, deljenje kontaktnih možnosti ali oblikovanje nadaljnjih strokovnih srečanj. Digitalno mreženje tako ne bi nadomestilo fizičnega stika, temveč bi ga dopolnilo in pomagalo ohraniti vezi, ki se oblikujejo na dogodka.

Sedma praktična implikacija se nanaša na časovno načrtovanje dogodkov. Intervju je pokazal, da imajo odmori in obseminarski deli pomembno funkcijo pri povezovanju udeležencev, vendar je uspešnost mreženja odvisna tudi od tega, ali imajo udeleženci dovolj časa in priložnosti za pogovor. Ker DIZI že namenja pozornost odmorom in neformalnemu delu dogodka, bi bilo smiselno to prakso še naprej razvijati tako, da se priložnosti za mreženje ne pojavijo zgolj na koncu dogodka, ko nekateri udeleženci morda že odidejo, temveč tudi med samim programom. Daljši odmori, krajše strukturirane aktivnosti med vsebinskimi sklopi ali vnaprej načrtovani prostori za pogovor lahko prispevajo k temu, da mreženje postane dostopnejše večjemu številu udeležencev.

Na podlagi navedenega lahko zaključimo, da praktične implikacije raziskave ne kažejo predvsem na potrebo po popolni spremembi obstoječih praks, temveč na pomen njihovega nadaljnjega razvijanja, sistematizacije in refleksije. DIZI že uporablja več pristopov, ki podpirajo socialno mreženje, kot so osebno povezovanje udeležencev, ustvarjanje neformalnih prostorov, mreženjske igre in uporaba digitalnih kanalov. Ključni prispevek raziskave je zato v tem, da te prakse teoretsko in empirično osvetli ter pokaže, zakaj so pomembne za razvoj socialnega kapitala, občutka pripadnosti, profesionalne identitete in dolgoročnih profesionalnih

odnosov. Strokovni izobraževalni dogodki se tako kažejo kot prostori, kjer se formalno učenje, neformalna izmenjava znanja in socialno povezovanje medsebojno dopolnjujejo.

5 Diskusija

V nadaljevanju so ugotovitve raziskave obravnavane glede na posamezna raziskovalna vprašanja, pri čemer so rezultati interpretirani v luči teoretičnih izhodišč in ugotovitev predhodnih raziskav.

5.1 Raziskovalna vprašanja in diskusija

5.1.1 Kako udeleženke doživljajo socialno mreženje na strokovnih izobraževalnih dogodkih?

Pri prvem raziskovalnem vprašanju nas je zanimalo, kako udeleženke doživljajo socialno mreženje na strokovnih izobraževalnih dogodkih in kakšen pomen mu pripisujejo v okviru svoje celotne izkušnje dogodka. To vprašanje je bilo pomembno, ker strokovni dogodki tradicionalno veljajo predvsem za prostor pridobivanja znanja, vendar literatura opozarja, da imajo pomembno vlogo tudi pri oblikovanju socialnih odnosov, socialnega kapitala in profesionalnih skupnosti.

Za preverjanje tega vprašanja smo uporabili anketni vprašalnik med udeleženkami strokovnih dogodkov in polstrukturirani intervju z organizatorko dogodkov. S kombinacijo kvantitativnih in kvalitativnih podatkov smo želeli pridobiti celovitejši vpogled v doživljanje socialnega mreženja tako z vidika udeleženk kot organizatorjev.

Rezultati raziskave potrjujejo, da imajo socialne interakcije pomembno vlogo pri celotni izkušnji strokovnih dogodkov. Kvantitativni podatki so pokazali relativno visoko stopnjo aktivne komunikacije med udeleženkami, visoke ocene zadovoljstva z možnostmi mreženja ter izrazit občutek sprejetosti in prijetnosti interakcij. Tudi intervju z organizatorko dogodkov je pokazal, da organizatorji mreženja ne razumejo kot zgolj spontanega stranskega učinka dogodka, temveč kot pomemben organizacijski cilj. Respondentka je poudarila, da organizatorji aktivno ustvarjajo

situacije za povezovanje med udeleženci in poskušajo z različnimi aktivnostmi spodbujati vključevanje posameznikov v skupnost.

To nakazuje, da strokovni izobraževalni dogodki ne delujejo zgolj kot prostor prenosa znanja, temveč tudi kot prostor ustvarjanja in aktivacije socialnega kapitala. V skladu z ugotovitvami Chen in Li (2024) ter Badiglio in Seta (2026) lahko socialni kapital razumemo kot vir, ki posameznikom omogoča dostop do informacij, podpore in profesionalnih priložnosti preko socialnih odnosov. Rezultati naše raziskave kažejo, da udeleženci takšne koristi prepoznavajo tudi v kontekstu strokovnih dogodkov.

Na podlagi ugotovitev lahko sklepamo, da socialno mreženje predstavlja pomemben del celotne izkušnje strokovnih dogodkov in da ni zgolj spremljevalna dejavnost formalnega programa. Zato je tudi pomembno, da organizatorji mreženje razumejo in obravnavajo kot enakovreden del dogodka ter načrtno ustvarjajo priložnosti za socialne interakcije med udeleženci.

5.1.2 Kakšen vpliv ima socialno mreženje na občutek pripadnosti strokovni skupnosti?

Tretje raziskovalno vprašanje se je nanašalo na povezavo med socialnim mreženjem in občutkom pripadnosti strokovni skupnosti. To vprašanje je izhajalo iz teoretičnih izhodišč, ki poudarjajo pomen socialnih odnosov pri oblikovanju občutka povezanosti, skupne identitete in vključenosti v profesionalna okolja.

Pri preverjanju tega vprašanja smo analizirali povezanost med stopnjo komunikacije udeleženk in njihovim občutkom pripadnosti strokovni skupnosti. Poleg tega smo v intervjuju z organizatorko preverjali, kako organizatorji spodbujajo vključevanje posameznikov v skupnost in kakšen pomen pripisujejo občutku povezanosti med udeleženci.

Pomembna ugotovitev raziskave je bila povezanost med aktivno komunikacijo in občutkom pripadnosti strokovni skupnosti. Statistična analiza je pokazala srednje močno pozitivno povezavo med pogostostjo komunikacije in občutkom pripadnosti, kar nakazuje, da občutek povezanosti ni zgolj individualna lastnost posameznika, temveč se oblikuje predvsem skozi socialne interakcije z drugimi člani

skupnosti. Udeleženke, ki so bile bolj vključene v komunikacijo, so praviloma tudi močnejše doživljale občutek pripadnosti in podpore.

Ti rezultati so posebej pomembni v kontekstu profesionalnih skupnosti, saj kažejo, da občutek pripadnosti stroki ni odvisen zgolj od formalnega statusa ali strokovnega znanja, temveč tudi od možnosti vključevanja v socialne odnose znotraj skupnosti. Intervju dodatno pokaže, da organizatorji občutek skupnosti aktivno gradijo preko vključujočega okolja, neformalnih aktivnosti in poudarjanja skupnih interesov med udeleženci. Občutek pripadnosti se tako ne oblikuje spontano, temveč je rezultat socialnih procesov in organizacijskih praks.

Ugotovitve so skladne z raziskavami Hernández-Soto in sodelavcev (2025) ter Spann in sodelavcev (2025), ki poudarjajo, da socialne mreže pomembno prispevajo k občutku vključenosti in profesionalne pripadnosti. Na podlagi rezultatov lahko sklepamo, da imajo organizatorji pomembno vlogo pri oblikovanju vključujočega okolja, ki posameznikom omogoča aktivno vključevanje v strokovno skupnost. V prihodnje bi bilo smiselno posebno pozornost nameniti predvsem novim udeležencem, saj se občutek pripadnosti pogosto razvija ravno skozi prve socialne stike in izkušnje v skupnosti.

5.1.3 Kako socialno mreženje prispeva k profesionalnemu razvoju in profesionalni identiteti posameznika?

Drugo in četrto raziskovalno vprašanje sta se nanašala na koristi socialnega mreženja ter na njegovo vlogo pri profesionalnem razvoju in oblikovanju profesionalne identitete. V teoretičnem delu smo ugotovili, da profesionalne mreže posameznikom omogočajo dostop do informacij, mentorstva, podpore in različnih priložnosti za razvoj kariere. Poleg tega literatura poudarja, da socialne interakcije pomembno prispevajo tudi k oblikovanju profesionalne identitete in občutka pripadnosti stroki.

To vprašanje smo preverjali s pomočjo anketnih vprašanj o zaznanih koristih mreženja, dostopu do novih informacij, profesionalnem razvoju in vplivu dogodkov na razumevanje lastne profesionalne poti. Dodatni vpogled smo pridobili z intervjujem organizatorke, ki je opisovala konkretne načine, s katerimi se udeleženci povezujejo in razvijajo dolgoročnejše profesionalne odnose.

Rezultati raziskave kažejo pomembno vlogo instrumentalnih koristi mreženja. Udeleženske so mreženje pogosto doživljale kot pomemben vir informacij, novih znanj in strokovne podpore. Posebej pomembna je bila ugotovitev, da se je pokazala močna pozitivna povezava med dostopom do novih informacij v okviru mreženja in občutkom, da je dogodek prispeval k boljšemu razumevanju profesionalne poti. To nakazuje, da socialno mreženje ni pomembno zgolj zaradi oblikovanja odnosov, temveč tudi zaradi orientacije posameznikov znotraj stroke.

V tem kontekstu imajo strokovni dogodki pomembno vlogo pri neformalnem učenju in profesionalni socializaciji. Posamezniki skozi interakcije z drugimi člani skupnosti pridobivajo vpogled v profesionalne izkušnje, praktične nasvete in različne možnosti profesionalnega razvoja. Intervju z organizatorko je pokazal, da udeleženci pogosto nadaljujejo sodelovanje tudi po dogodkih, kar kaže, da mreženje presega okvir samega dogodka in lahko vodi v dolgoročneje profesionalne odnose.

Hkrati pa rezultati kažejo, da udeleženske mreženja niso primarno doživljale kot neposreden mehanizem kariernega napredovanja. Neposredne karierne koristi so bile ocenjene nižje kot informacijske in podporne koristi. To lahko pomeni, da udeleženske strokovne dogodke pogosteje razumejo kot prostor skupnosti, izmenjave izkušenj in strokovne podpore kot pa kot izrazito tekmovalno okolje za doseganje individualnih kariernih ciljev.

Pomemben del rezultatov se nanaša tudi na vpliv mreženja na profesionalno identiteto. Udeleženske so relativno visoko ocenjevale vpliv dogodka na razumevanje svoje profesionalne poti in občutek pripadnosti stroki. Statistična analiza je pokazala pozitivne povezave med aktivno komunikacijo, občutkom pripadnosti in zaznamim vplivom dogodka na profesionalno identiteto. To nakazuje, da profesionalna identiteta ni oblikovana zgolj v okviru formalnega izobraževanja ali individualnega razvoja, temveč tudi skozi socialne odnose in občutek vključenosti v profesionalno skupnost.

Iz rezultatov raziskave lahko razberemo, da mreženje ni pomembno zgolj zaradi neposrednih koristi, temveč prispeva k oblikovanju profesionalne identitete posameznikov. Organizatorka je poudarila, da udeleženci skozi interakcije z bolj izkušenimi člani pogosto prepoznajo področja, na katerih se želijo strokovno razvijati. Takšne interakcije lahko delujejo kot pomemben mehanizem profesionalne

socializacije, saj posameznikom pomagajo oblikovati predstavo o lastni vlogi znotraj stroke. To potrjuje ugotovitve Spann in sodelavcev (2025) ter Hernández-Soto in sodelavcev (2025), ki mreženje povezujejo z razvojem profesionalne identitete in občutkom pripadnosti strokovni skupnosti.

Na podlagi rezultatov lahko sklepamo, da strokovni dogodki pomembno prispevajo k profesionalnemu razvoju posameznikov, predvsem preko dostopa do informacij, izmenjave izkušenj, strokovne podpore in oblikovanja profesionalne identitete. Zato je pri načrtovanju dogodkov smiselno še naprej spodbujati dejavnosti, ki omogočajo izmenjavo strokovnega znanja med bolj in manj izkušenimi udeleženci.

5.1.4 Katere ovire in dejavniki vplivajo na vključevanje posameznikov v socialne mreže?

Peto raziskovalno vprašanje se je nanašalo na ovire in dejavnike, ki vplivajo na vključevanje posameznikov v socialne mreže na strokovnih dogodkih. To vprašanje je bilo pomembno, ker literatura opozarja, da dostop do socialnega kapitala ni nujno enakomerno porazdeljen med vse člane skupnosti.

Za preverjanje tega vprašanja smo analizirali odgovore udeleženk o morebitnih težavah pri vključevanju v socialne interakcije in pridobili dodatna pojasnila s pomočjo intervjuja z organizatorko.

Rezultati raziskave niso pokazali zgolj pozitivnih vidikov mreženja, temveč tudi določene omejitve in neenakosti pri vključevanju v socialne mreže. Čeprav so bile povprečne ocene ovir relativno nizke, so nekatere udeleženke vseeno poročale o težavah pri začetku pogovora, občutkih negotovosti ali težavah pri vključevanju v obstoječe skupine. Intervju je dodatno pokazal, da imajo posamezniki brez predhodnih poznanstev pogosto težji dostop do že oblikovanih socialnih krogov.

Takšne ugotovitve so pomembne, ker kažejo, da socialno mreženje ni nujno enako dostopno vsem posameznikom. Uspešnost vključevanja ni odvisna zgolj od pripravljenosti posameznika za komunikacijo, temveč tudi od socialne samozvesti, obstoječih poznanstev in organizacijske strukture dogodka. Posamezniki, ki že razpolagajo z več socialnega kapitala ali poznanstvi znotraj skupnosti, se lahko v socialne interakcije vključujejo lažje kot novi člani skupnosti.

Takšna ugotovitev je posebej zanimiva z vidika razprav o reprodukciji socialnega kapitala, predstavljenih v teoretičnem delu. Dwork in sodelavci (2024) ter Contreras in sodelavci (2025) opozarjajo, da dostop do mrež ni enakomerno porazdeljen, temveč je pogosto povezan z obstoječimi socialnimi in profesionalnimi položaji posameznika. Naši rezultati kažejo podobno dinamiko, saj imajo udeleženci, ki so v skupnost vključeni dlje časa, pogosto bolj razvite mreže in posledično lažje vzpostavljajo nove povezave.

V tem kontekstu postane pomembna tudi vloga organizatorjev dogodkov. Intervju je pokazal, da organizatorji skušajo preko strukturiranja prostora, načrtovanih aktivnosti in aktivnega povezovanja posameznikov zmanjševati socialne ovire pri vključevanju. Kljub temu pa rezultati kažejo, da popolnoma enakega dostopa do socialnih mrež ni mogoče samoumevno zagotoviti zgolj z organizacijo odprtega in prijetnega okolja.

Na podlagi ugotovitev lahko priporočamo razvoj dodatnih vključujočih praks, kot so strukturirane aktivnosti spoznavanja, mentorski sistemi ali načrtovane aktivnosti povezovanja novih in izkušenih članov skupnosti. Takšni pristopi bi lahko prispevali k zmanjševanju neenakosti pri dostopu do socialnega kapitala.

5.1.5 Kakšno vlogo imajo neformalne interakcije pri vzpostavljanju in ohranjanju socialnih vezi?

Šesto raziskovalno vprašanje se je nanašalo na vlogo neformalnih interakcij pri vzpostavljanju in ohranjanju socialnih vezi. To vprašanje je izhajalo iz ugotovitev literature, ki poudarja, da pomemben del socialnega mreženja ne poteka zgolj v okviru formalnega programa dogodka, temveč tudi skozi spontane pogovore, odmore, druženja in druge manj formalizirane oblike interakcije.

Rezultati raziskave kažejo, da imajo neformalne interakcije pomembno mesto pri doživljanju socialnega mreženja. Udeleženke so najpomembnejše stike pogosto povezovale prav z neformalnimi situacijami, kar nakazuje, da se profesionalne in socialne vezi ne oblikujejo zgolj v formalnem delu dogodka, temveč pogosto nastajajo v bolj sproščenih prostorih interakcije. Takšni prostori omogočajo manj formalno komunikacijo, lažje navezovanje stikov in oblikovanje odnosov, ki lahko presegajo okvir posameznega dogodka.

Kvantitativni rezultati so pokazali, da so udeleženske razmeroma visoko ocenile trditev, da so najpomembnejši stiki nastali v neformalnih situacijah. Spearmanova korelacijska analiza je dodatno pokazala statistično značilno pozitivno povezavo med oceno, da so najpomembnejši stiki nastali v neformalnih situacijah, in občutkom pripadnosti strokovni skupnosti. To pomeni, da so udeleženske, ki so večji pomen pripisovale neformalnim situacijam, praviloma tudi močnejše poročale o občutku pripadnosti.

Povezava med oceno, da so bili neformalni pogovori pomembnejši od formalnega dela dogodka, in občutkom pripadnosti sicer ni dosegla statistične značilnosti, vendar nakazuje podobno smer razumevanja pomena neformalnih prostorov. To pomeni, da ne moremo trditi, da so neformalni pogovori sami po sebi pomembnejši od formalnega dela dogodka, lahko pa ugotovimo, da predstavljajo pomembno dopolnitev formalnega programa.

Ti rezultati se ujemajo s teoretičnimi izhodišči, ki poudarjajo, da se socialni kapital oblikuje skozi ponavljajoče se interakcije, zaupanje in izmenjavo izkušenj. Neformalne interakcije imajo pri tem posebno vlogo, ker zmanjšujejo formalno distanco med udeleženci in ustvarjajo pogoje za razvoj bolj osebnih strokovnih vezi. S tem ne prispevajo le k vzpostavljanju novih stikov, temveč tudi k občutku pripadnosti in dolgoročnejši strokovni povezanosti.

Intervju z organizatorko te ugotovitve dodatno potrjuje, saj pokaže, da so odmori, druženja in manj formalni deli programa pomembni za povezovanje udeležencev. Organizatorka je poudarila, da se pomembni pogovori pogosto razvijejo prav v neformalnih okoliščinah, kjer so udeleženci bolj sproščeni in lažje pristopijo drug k drugemu. Neformalne interakcije zato niso zgolj dodatek k formalnemu programu, temveč predstavljajo pomemben del socialne in pedagoške vrednosti strokovnega dogodka.

Na podlagi rezultatov lahko ugotovimo, da neformalne interakcije pomembno prispevajo k vzpostavljanju in ohranjanju socialnih vezi. Pri načrtovanju strokovnih izobraževalnih dogodkov je zato smiselno še naprej namenjati pozornost prostoru in času za neformalne pogovore, saj ti podpirajo občutek pripadnosti, razvoj zaupanja in oblikovanje dolgoročnejših profesionalnih povezav.

5.1.6 Kakšen je odnos med fizičnimi in digitalnimi oblikami mreženja?

Sedmo raziskovalno vprašanje se je nanašalo na odnos med fizičnimi in digitalnimi oblikami mreženja. V zadnjih letih se vse pogostejše pojavljajo različne digitalne platforme za profesionalno povezovanje, zato nas je zanimalo, kako udeleženske in organizatorji doživljajo njihovo vlogo v primerjavi z neposrednimi interakcijami v živo.

Rezultati raziskave kažejo, da udeleženske fizične oblike mreženja večinoma doživljajo kot učinkovitejše pri vzpostavljanju globljih odnosov, medtem ko digitalna orodja pogostejše razumejo kot podporo že obstoječim povezavam. Neposredne interakcije v živo so bile povezane z večjo spontanostjo komunikacije, lažjim oblikovanjem zaupanja in močnejšim občutkom povezanosti.

Intervju je pokazal podobno razumevanje digitalnega mreženja. Respondentka je poudarila, da digitalna komunikacija sicer omogoča ohranjanje stikov in nadaljnje sodelovanje po dogodku, vendar se ključni procesi oblikovanja zaupanja in občutka skupnosti še vedno pogostejše razvijejo skozi neposredne fizične interakcije.

Rezultati tako nakazujejo, da digitalne oblike mreženja ne nadomeščajo fizičnih srečanj, temveč jih predvsem dopolnjujejo. Neposredni stiki omogočajo oblikovanje začetnih odnosov in zaupanja, medtem ko digitalna orodja podpirajo vzdrževanje teh odnosov skozi čas. Takšna kombinacija obeh oblik mreženja se kaže kot posebej pomembna za dolgoročno ohranjanje profesionalnih povezav.

Na podlagi ugotovitev lahko sklepamo, da je za učinkovito profesionalno mreženje smiselno povezovati prednosti fizičnih in digitalnih oblik komunikacije. Organizatorji bi zato lahko poleg dogodkov v živo razvijali tudi digitalne skupnosti ali platforme, ki bi udeležencem omogočale nadaljnjo izmenjavo informacij, sodelovanje in ohranjanje stikov po zaključku dogodka.

5.1.7 Vloga organizatorjev kot prečni dejavnik socialnega mreženja

Vloga organizatorjev se v raziskavi pokaže kot pomemben prečni dejavnik, ki dopolnjuje odgovore na raziskovalna vprašanja, zlasti vprašanja o neformalnih interakcijah, ovirah pri vključevanju in dostopnosti socialnega mreženja. Čeprav

vloga organizatorjev ni oblikovana kot samostojno raziskovalno vprašanje, se je skozi rezultate pokazala kot pomemben pogoj za razumevanje tega, kako se socialne interakcije na strokovnih dogodkih sploh oblikujejo.

Intervju z organizatorko je pokazal, da mreženje ni prepuščeno zgolj spontanemu razvoju odnosov, temveč ga lahko organizatorji aktivno podpirajo z načrtovanjem prostora, spodbujanjem pogovorov in ustvarjanjem situacij, ki udeležencem olajšajo vzpostavljanje stikov. Posebno vlogo imajo pri tem neformalni prostori za druženje, aktivnosti za povezovanje ter ustvarjanje prijetnega in vključujočega vzdušja.

Takšna praksa potrjuje ugotovitve literature, da razvoj socialnih mrež ni odvisen zgolj od individualne pobude posameznikov, temveč tudi od organizacijskega okolja in pogojev, ki jih ustvarjajo organizatorji dogodkov. Mreženje se zato ne kaže kot izključno individualna aktivnost, temveč kot proces, ki je močno povezan s strukturo in kulturo dogodka.

Rezultati raziskave kažejo, da lahko organizatorji pomembno prispevajo k večji vključenosti udeležencev, razvoju občutka pripadnosti in oblikovanju novih profesionalnih povezav. Hkrati pa ugotovitve opozarjajo, da popolnoma enakega dostopa do socialnih mrež ni mogoče zagotoviti zgolj z odprtim in prijetnim okoljem, saj na vključevanje vplivajo tudi predhodna poznanstva, socialna samozavest in obstoječi socialni kapital posameznikov.

Vloga organizatorjev je zato predvsem v tem, da zmanjšujejo ovire za vključevanje in ustvarjajo pogoje, v katerih mreženje postane dostopnejše širšemu krogu udeležencev. To vključuje premišljeno oblikovanje neformalnih prostorov, spodbujanje interakcij med udeleženci in posebno pozornost do novih ali manj vključenih posameznikov.

5.2 Sklepne ugotovitve diskusije

Rezultati raziskave potrjujejo, da socialno mreženje predstavlja pomembno dimenzijo strokovnih izobraževalnih dogodkov. Ugotovitve kažejo, da strokovni dogodki ne delujejo zgolj kot prostor prenosa znanja, temveč tudi kot prostor oblikovanja socialnega kapitala, profesionalnih odnosov in občutka pripadnosti strokovni skupnosti.

Raziskava je pokazala, da so socialne interakcije povezane z večjim občutkom pripadnosti, boljšim razumevanjem profesionalne poti in pozitivnim doživljanjem strokovne skupnosti. Posebej pomembno vlogo imajo pri tem neformalne interakcije, ki omogočajo razvoj zaupanja, izmenjavo izkušenj in oblikovanje dolgoročnejših profesionalnih povezav. Rezultati hkrati kažejo, da dostop do socialnih mrež ni popolnoma enakomeren, zato imajo organizatorji pomembno vlogo pri ustvarjanju vključujočega okolja in zmanjševanju ovir za vključevanje novih članov skupnosti.

Na podlagi rezultatov lahko sklepamo, da socialno mreženje ni zgolj spremljevalna dejavnost strokovnih dogodkov, temveč predstavlja enega izmed njihovih ključnih socialnih in izobraževalnih elementov. Strokovne dogodke je zato smiselno razumeti kot celostna socialna okolja, v katerih sta formalno izobraževanje in neformalno povezovanje tesno prepletena ter skupaj prispevata k profesionalnemu razvoju posameznikov in krepitvi strokovnih skupnosti.

6 Zaključek

Raziskava je pokazala, da socialno mreženje na strokovnih izobraževalnih dogodkih ne predstavlja zgolj spremljevalne dejavnosti formalnega programa, temveč pomemben socialni proces, ki vpliva na profesionalni razvoj, občutek pripadnosti, oblikovanje profesionalne identitete in vključevanje posameznikov v strokovne skupnosti. Ugotovitve nakazujejo, da strokovni dogodki ne delujejo le kot prostori prenosa znanja, temveč tudi kot okolja profesionalne socializacije, v katerih se preko socialnih interakcij oblikujejo socialne vezi, skupni pomeni in dolgoročnejši profesionalni odnosi.

Rezultati raziskave potrjujejo, da imajo pri oblikovanju socialnih povezav posebno vlogo neformalne interakcije. Prav spontani pogovori, odmori in manj strukturirane oblike druženja pogosto omogočajo vzpostavljanje bolj zaupanja vrednih in trajnejših odnosov med udeleženci. Socialno mreženje se je pri tem pokazalo kot pomemben vir informacij, strokovne podpore in profesionalnega usmerjanja, hkrati pa tudi kot dejavnik, ki prispeva k občutku sprejetosti in povezanosti znotraj strokovne skupnosti.

Raziskava obenem opozarja, da dostop do socialnih mrež ni nujno enako dostopen vsem posameznikom. Na možnosti vključevanja vplivajo obstoječi socialni kapital, socialna samozavest posameznika, predhodna poznanstva in organizacijske značilnosti dogodka. Mreženje zato ne deluje zgolj kot mehanizem povezovanja, temveč lahko prispeva tudi k reprodukciji obstoječih socialnih razlik. V tem kontekstu postane vloga organizatorjev posebej pomembna, saj lahko z načrtnim oblikovanjem vključujočega okolja zmanjšujejo ovire pri vključevanju novih ali manj povezanih udeležencev.

Pomembna ugotovitev raziskave je tudi, da digitalne oblike mreženja večinoma delujejo kot dopolnitev že vzpostavljenim odnosom, medtem ko fizične interakcije ostajajo ključne za razvoj zaupanja, občutka pripadnosti in globljih profesionalnih vezi. To kaže, da digitalna orodja sama po sebi ne nadomeščajo pomena neposrednih socialnih stikov, temveč predvsem širijo možnosti za nadaljnje ohranjanje in utrjevanje profesionalnih povezav.

Prispevek raziskave je predvsem v razumevanju socialnega mreženja kot kompleksnega socialnega in izkustvenega procesa, ki presega zgolj instrumentalno razumevanje profesionalnega povezovanja. Raziskava poudarja, da se skozi mreženje ne oblikujejo le priložnosti za karierni razvoj, temveč tudi občutek skupnosti, profesionalna identiteta in procesi vključevanja v strokovno okolje. Na ta način strokovni izobraževalni dogodki predstavljajo pomembna socialna okolja, kjer se formalno in neformalno učenje medsebojno prepletata.

Kljub pomembnim ugotovitvam ima raziskava tudi določene omejitve. Zaradi majhnega in spolno homogenega vzorca ugotovitev ni mogoče širše posploševati. Prav tako raziskava temelji na presečni metodološki zasnovi, zato ne omogoča vpogleda v dolgoročni razvoj socialnih mrež in profesionalnih odnosov po zaključku dogodka. Nadaljnje raziskave bi bilo zato smiselno razširiti na večje in bolj raznolike vzorce udeležencev, vključiti več kvalitativnih intervjujev in preučiti dolgoročne učinke socialnega mreženja v različnih profesionalnih okoljih.

Zahvala

Poglavje je nastalo v okviru projekta »Celovita pot izobraževanja: Od ideje do mreženja«. Operacijo sofinancirata Republika Slovenija, Ministrstvo za izobraževanje, znanost in mladino ter Evropska unija iz Evropskega socialnega sklada plus (ESS+) v okviru javnega razpisa Problemsko učenje študentov v delovno okolje 2024–2027 (PUŠ 2024–2027).

Literatura

- Badiglio, S., & Seta, L. (2026). Social capital at school: A tool to measure students' endowments. *Rivista Italiana di Economia Demografia e Statistica / Italian Journal of Economic, Demographic and Statistical Studies*, LXXX(3), 117–128. <https://doi.org/10.71014/sieds.v80i3.552>
- Blumenschein, D., & Hannisdal, B. (2024). Social network analysis and educational change: Unravelling the role of innovative teaching staff in a higher education environment. *Studies in Higher Education*, 49(12), 2827–2843. <https://doi.org/10.1080/03075079.2024.2324346>
- Bourdieu, P. (1986). The forms of capital. In: Richardson, JG (ed.) *Handbook of theory and research for the sociology of education* (pp. 241–258).
- Carlhed Ydhag, C., & Osman, A. (2025). Configurations, dynamics, and temporality: Exploring the social networks of students and their relevance for successful transitions into higher education. *International Journal of Educational Research Open*, 8, 100419. <https://doi.org/10.1016/j.ijedro.2024.100419>
- Chang, V., Gao, G., & Peng, H. (2024). *Social VR for professional networking: A spatial perspective* (arXiv:2408.09280) [Preprint]. arXiv. <https://doi.org/10.48550/arXiv.2408.09280>
- Chen, M., & Li, W. (2024). Social capital development on interest-based networks: Examining its antecedents, process, and consequences. *Humanities and Social Sciences Communications*, 11, 190. <https://doi.org/10.1057/s41599-024-02609-1>
- Contreras, J., Amissah, C. M., Khademi, A., Valeriann, C., & Villalonga-Olives, E. (2025). Measuring the relationship between social capital, race, and education. *Frontiers in Public Health*, 13, 1632838. <https://doi.org/10.3389/fpubh.2025.1632838>
- De Weerd, D., De Schepper, A., Kyndt, E. et al. (2024). Entering the labor market: Networks and networking behavior in the school-to-work transition. *Vocations and Learning*, 17, 311–332. <https://doi.org/10.1007/s12186-024-09343-4>
- Dwork, C., Hays, C., Kleinberg, J., & Raghavan, M. (2024). Equilibria, efficiency, and inequality in network formation for hiring and opportunity (arXiv:2402.13841) [Preprint]. arXiv. <https://doi.org/10.48550/arXiv.2402.13841>
- Faizan, R. (2025). The importance of professional networking: A pathway to career success. *Scientific Societal & Behavioral Journal*, 1(1), 59–65. <https://doi.org/10.63329/av3nz1236>
- Finnigan, K. S., Luengo-Aravena, D. E., & Garrison, K. M. (2018). Social network analysis methods in educational policy research. In M. D. Young & S. Diem (eds.), *Complementary research methods for educational leadership and policy studies* (pp. 231–252). Springer. https://doi.org/10.1007/978-3-319-93539-3_12
- Fredricks, J., & Simpkins, S. (2024). The role of organized activities in supporting youth social capital development: A qualitative meta-synthesis. *Adolescent Research Review*, 9, 543–562. <https://doi.org/10.1007/s40894-024-00235-1>
- Gentry, A. N., Martin, J. P., & Douglas, K. A. (2025). Social capital assessments in higher education: A systematic literature review. *Frontiers in Education*, 9, Article 1498422. <https://doi.org/10.3389/feduc.2024.1498422>
- Grimme, F., Wittner, B., & Kauffeld, S. (2026). Networking and career success: Analysing social capital in formal female networks. *Journal of Management Development*, 45(2), 226–248. <https://doi.org/10.1108/JMD-01-2025-0017>

- Hernández-Soto, R., Gutiérrez-Ortega, M., Rubia-Avi, B., et al. (2025). Influence of social ties on knowledge sharing among academics: A qualitative case study. *Innovative Higher Education*, 50, 997–1019. <https://doi.org/10.1007/s10755-024-09764-y>
- Jeznik, K., & Kristl, N. (2025). Inclusiveness and equity in vocational education and training. *Journal of Elementary Education*, 18(1), 19–35. <https://doi.org/10.18690/rei.3877>
- Lemańczyk, J., Garczarek-Bąk, U., & Szymkowiak, A. (2026). Realizing the social capital theory through the creation of shared value. *Decision*, 53, 3–27. <https://doi.org/10.1007/s40622-025-00453-z>
- Meynhardt, T., Hermann, C., & Bardeli, J. (2024). Connecting value creation for society with work engagement: The relevance of an organization's public value as an extension of the job characteristics model. *Current Psychology*, 43, 23260–23277. <https://doi.org/10.1007/s12144-024-05922-9>
- Mu, G. M., Soong, H., & Zhou, W. (2025). A “community turn” to engaging international students: The “bright” and “dark” social capital. *International Journal of Intercultural Relations*, 106, 102173. <https://doi.org/10.1016/j.ijintrel.2025.102173>
- Núñez-Naranjo, A., Morales-Urrutia, X., & Simbaña-Taípe, L. (2024). Social capital, education, and subjective well-being in Ecuador. *Frontiers in Sociology*, 9, 1417538. <https://doi.org/10.3389/fsoc.2024.1417538>
- Paredes-Saavedra, M., Vallejos, M., Huancahuire-Vega, S., Morales-García, W. C., & Geraldo-Campos, L. A. (2024). Work team effectiveness: Importance of organizational culture, work climate, leadership, creative synergy, and emotional intelligence in university employees. *Administrative Sciences*, 14(11), 280. <https://doi.org/10.3390/admsci14110280>
- Qasim, M., & Laghari, A. A. (2025). Belonging through values: Ethical leadership, creativity, and psychological safety with ethical climate as a moderator. *Frontiers in Psychology*, 16, 1559427. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2025.1559427>
- Roberts, C., Khanna, P., & Burgess, A. (2024). Capital sharing and socialization in an interprofessional student-led clinic: A Bourdieuan analysis. *BMC Medical Education*, 24(1), 155. <https://doi.org/10.1186/s12909-024-05117-7>
- Spann, M. N., Hua, M., Shimbo, D., Begg, M., Gartrell, R., Momen-Heravi, F., Accordino, M., Connolly, E., Einstein, A., Dimitropoulou, K., Chang, B., & Vardarajan, B. (2025). Keeping the network alive: The importance of professional social networks for long-term research career development. *Journal of Clinical and Translational Science*, 9(1), e170. <https://doi.org/10.1017/cts.2025.10105>
- Wenger, E. (1998). Communities of practice: learning, meaning, and identity Cambridge University Press, Cambridge. *Europa-Institut Saarland University Prof. Dr. C. Scholz/Prof. Dr. J. Zentes PO*, 15, 11-50.
- Wang, S., Alam, G. M., Bashir, K., & Lei, M. (2026). Reproducing inequality? Social capital, digital literacy, and SES in access to higher education. *Humanities and Social Sciences Communications*, 13, Article 42. <https://doi.org/10.1057/s41599-025-06264-y>
- Zrim Martinjak, N. (2024). Dihotomija v vrednosti socialnega kapitala. *Sodobna pedagogika*, 75(1), 8–22, 155–168. <http://www.dlib.si/URN:NBN:SI:DOC-TY0BVZC4>

O avtorjih

Ajda Mrzlikar je študentka Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani, kjer obiskuje 1. stopnjo študija pedagogike in andragogike ter sociologije. Končala je Srednjo vzgojiteljsko šolo v Ljubljani, nato pa eno leto delala kot spremljevalka otrok s posebnimi potrebami na Osnovni šoli Dobrova. Njeni raziskovalni interesi vključujejo filozofijo vzgoje in izobraževanja, sociologijo, osebni razvoj ter vprašanja družbe, identitete in vseživljenjskega učenja. Posebej jo zanimajo kritične in humanistične perspektive izobraževanja ter povezovanje filozofskih in pedagoških teorij s sodobnimi družbenimi vprašanji. Ukvarja se tudi z ustvarjalnim pisanjem, branjem in raziskovanjem različnih pogledov na razvoj posameznika in družbe. *Ajda Mrzlikar is a student at the Faculty of Arts, University of Ljubljana, where*

she is pursuing undergraduate studies in pedagogy and andragogy as well as sociology. She graduated from the Secondary Preschool Education School in Ljubljana and later worked for one year as a support assistant for children with special needs at Dobrova Primary School. Her research interests include philosophy of education, sociology, personal development, and questions related to society, identity, and lifelong learning. She is particularly interested in critical and humanistic perspectives on education and the connection between philosophical and pedagogical theories and contemporary social issues. She is also engaged in creative writing, reading, and exploring different perspectives on the development of individuals and society."

Petra Zidar je diplomirana organizatorica kadrovskih sistemov z več kot desetletnimi izkušnjami na področju organizacije strokovnih dogodkov, upravljanja članstva in razvoja kompetenc. Deluje v okviru Inštituta za davčno izobraževanje in Davčno svetovalne zbornice Slovenije, kjer vodi celovito podporo članom in koordinacijo njihovega strokovnega izobraževanja. Njeno delo vključuje tudi organizacijo formalnih in neformalnih srečanj, namenjenih krepitevi strokovne skupnosti in sodelovanju med člani. Pri svojem delu se osredotoča na učinkovito podporo kadrovskim in strokovnim sistemom, kakovosten prenos znanja ter zagotavljanje visoke ravni organizacijske in vsebinske izvedbe dogodkov. *Petra Zidar is a graduate HR systems organizer with over ten years of experience in the field of organizing professional events, membership management and competence development. She works within the Tax Education Institute and the Tax Advisory Chamber of Slovenia, where she manages comprehensive support to members and coordination of their professional education. Her work also includes organizing formal and informal meetings aimed at strengthening the professional community and cooperation between members. In her work, she focuses on effective support for HR and professional systems, quality knowledge transfer and ensuring a high level of organizational and content implementation of events.*

Maja Meško je redna profesorica na Fakulteti za organizacijske vede Univerze v Mariboru. Doktorirala je iz kineziologije. Poleg tega je habilitirana kot redna profesorica za področje kineziologije (znanost v športu) na Fakulteti za šport Univerze v Ljubljani. Njeni raziskovalni interesi obsegajo menedžment, psihologijo menedžmenta, zdravje na delovnem mestu in vodenje. Sodelovala je in še sodeluje v različnih strokovnih dejavnostih. Je avtorica in soavtorica številnih znanstvenih in strokovnih člankov. *Maja Meško is a full professor at the Faculty of Organizational Sciences, University of Maribor. She holds a PhD in kinesiology and is also a tenured professor of kinesiology (sport science) at the Faculty of Sport, University of Ljubljana. Her research interests include management, managerial psychology, workplace health, and leadership. She has participated and continues to participate in numerous professional activities and is the author and co-author of many scientific and professional papers.*

ZAKLJUČEK

Na podlagi navedenega lahko zaključimo:

- izpostavi se družinske fundacije, ki ima status
- zaključeno, se šteje za izpolneno po 2. členu ZDOD in
- šteje za združbo.
- velja za na podlagi 2. točke 18. člena ZDOD-2 opreženo
- prihodnopravno.
- in se šteje za drugi donosnik.